

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

1/75 1kr 6. Årg

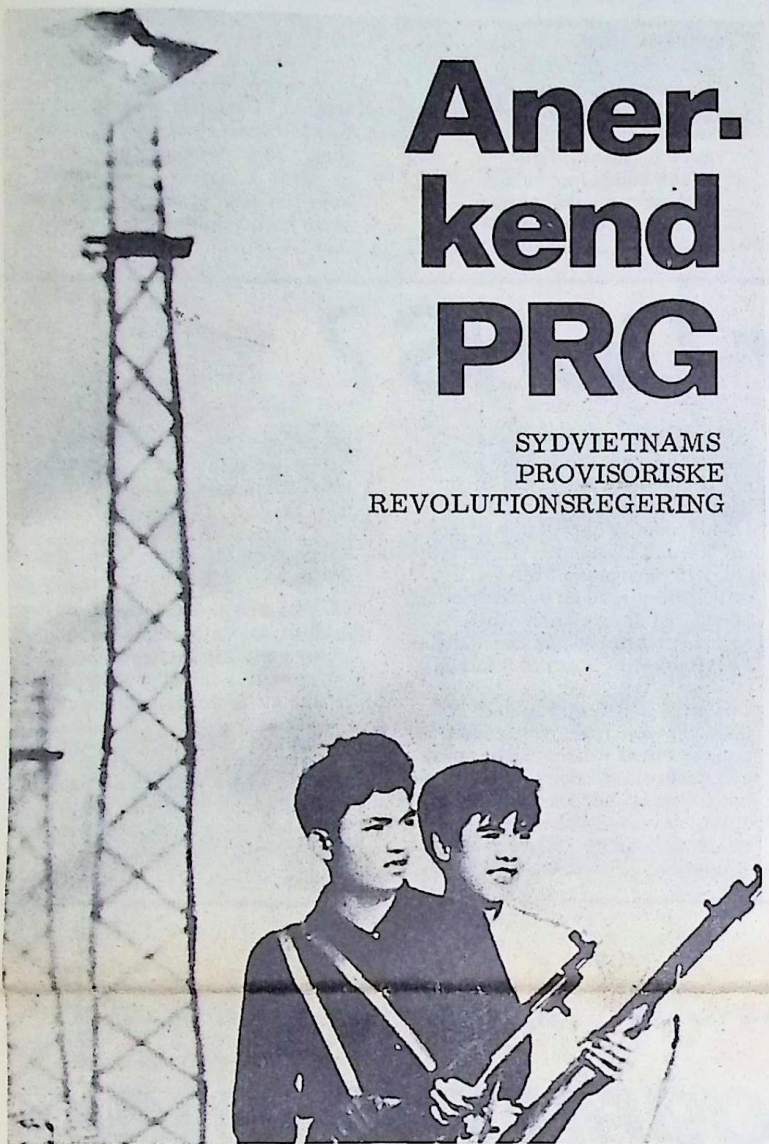
De strejkende rengøringsdamer sidder på trappen til Horsens politistation

KVINDELIGT ARBEJDERFORBUNDS ROLLE

Damerne i Horsens og Gentofte måtte efter bedste evne tage sagen i deres egne hænder, for de har ikke haft fagbevægelsen at støtte sig til. Tværtimod spiller Kvindeligt Arbejderforbund en lidt flaterende rolle i denne sag. Inger Christiansen, sekretær i forbundet udtaler til Horsens Folkeblad d. 7.1.75:

Fortsættes side 2

Anerkend PRG

SYDVIENTNAMS
PROVISORISKE
REVOLUTIONSREGERING

partisaner forsvarer befriede områder i Mekong-deltaet

DEN 27. JANUAR ER DET 2 ÅR SIDEN VÅBENHVILEAFTALEN OM VIETNAM BLEV UNDERSKREVET I PARIS.

Det har været 2 år præget af USA's og Saigons konstante brud på våbenhvileaftalerne. Fra 27.1.73 til 31.8.74 begik Saigon og USA ifølge PRG (Den provisoriske revolutionsregering) ialt 434.172 våbenhvilebrud.

USA's og Saigons sabotage af våbenhvilen begyndte straks efter underskrivelsen af aftalerne i Paris, og i løbet af 73 lykkedes det på den måde Saigon-juntaen at oprette en lang række illegale militærposter og erobre en del områder fra PRG. Sideløbende hermed nægtede USA og Saigon at føre alvorlige politiske forhandlinger, og PRG's repræsentanter blev chikaneret på enhver tænkelig måde. Alle PRG's krav om overholdelse af våbenhvileaftalen og PRG's forhandlingsoplæg forblev ubesvarede.

Det er klart at denne bevidste sabotage af Paris-aftalerne ikke kunne fortsætte ustraffet. I oktober 73 udsendte PRG's udenrigsministerium derfor en erklæring med titlen: "Også vor tålmodighed har en grænse", hvor man gjorde det klart, at man ikke længere ville finde sig i USA's og Saigons forbrydelser. De væbnede styrker fik ordre til at gengælde alle illegale krigsoperationer med modangreb - om nødvendigt helt tilbage til fjendens udgangsbaser.

NØDVENDIG AFSTRAFFELSE

Et eksempel på denne nødvendige afstraffelse af Saigonjuntaen var ødelæggelsen af Tong Le Chan-basen, der lå midt i PRG-kontrolleret område. Trods mange advarsler vedblev Saigon at bruge basen som udgangspunkt for angreb mod de befriede områder i Tay Ninh og Binh Long-provinserne. Til slut besluttede folkets væbnede befrielsehær (PLAF) at sætte en stop-

per for disse overgreb en gang for alle: basen blev omringet og beskudt, og 12.4.74 måtte Saigon-tropperne trække sig tilbage med svære tab.

I dag er alle de illegale poster ødelagt eller evakueret og alle PRG-områder igen under PRG's administration. Ødelæggelsen af Tong Le Chan-basen og andre lignende aktioner er af USA og Saigon blevet udlagt som "en ny generaloffensiv" til trods for at PRG igen og igen har opfordret til overholdelse af våbenhvileaftalerne og har fremlagt en lang række forhandlingsoplæg. Men disse er fortsat blevet ignoreret af Saigon og USA.

MODSTANDEN VOKSER MOD THIEU

Samtidig med at Thieu-klikens og USA's aggressionspolitik har lidt nederlag, har større og større dele af befolkningen i de Saigon-kontrollerede områder gået til aktiv modstand mod Thieu-regimet. Folket reagerer i stadig stærkere grad mod Thiens krigspolitik, mod korruptionen, de elendige levevilkår, forfølgelserne og de vilkårlige fængslinger. Til trods for stadig flere og talrigere demonstrationer mod Thieu nægter USA og Saigon-juntaen at anerkende disse grupper som en politisk faktor, mens PRG aktivt arbejder for at denne tredje styrke skal indgå som ligeberettiget deltager i forhandlinger om Sydvietsnams fremtid.

Saigon-juntaens svar på denne uro i byerne består i indsættelse af den 150.000 mand store politistyrke for at forstærke terroren. USA's krigspolitik i Vietnam har således igen lidt et afgørende nederlag: militært har Saigon-juntaens aggressionslinje ikke kunnet betale sig og befolkningen har aktivt rejst sig mod USA's nikkedukke Thieu.

Fortsættes side 6

Rengøringsdamer! giv agt!

På baggrund af arbejdsløsheden er arbejdsgiverne i offensiven og forsøger at trykke lønningerne. At Staten og kommunen ikke holder sig tilbage, har vi fået et par kradse eksempler på i den senere tid.

KOM IGEN - TIL 5 KR. MINDRE I TIMEN

Det ene eksempel er Gentofte Kommune, der i begyndelsen af oktober sidste år fyrede 175 rengøringsdamer. Samtidig tilbød man dem genansættelse hos Det Danske Rengøringselskab - blot til 5 kr. mindre i timen! I gennemsnit går disse kvinder altså 7.000 kr. ned på årsbasis. Men det er ikke kun lønnen der angribes. Samtidig bliver der mere at lave. Fra at gøre for eks. 7 klasseværelser rent, skal man nu op på 12-13 stk. DDRS er berøgt for at have indført rationalisering og produktivitetsfremmende lønsystemer i rengøringsarbejdet.

Baggrunden for fyringerne er, at Kommunen skal skære budgettet ned med 5 millioner kroner. Den regner med at spare 1,8 millioner ved indgrebet over for rengøringsdamerne.

Damerne protesterede over for borgmester, skoledirektør og andre. Det eneste man ville gøre for dem, var at arrangere et møde med DDRS!

STREJKE I HORSENS

Det var også offentlige besparelser der lå bag fyringen af 17 damer på Horsens Politigård, i januar. Mange af dem har været der en menneskealder, men blev alligevel verftet ud med en måneds varsel. De må også vige pladsen til fordel for folk fra DDRS, der kan tilbyde rengøring til 19.75 kr. i timen i stedet for de ca. 24 kr. som de 17 damer tjente.

I Horsens resulterede det i en strejke, hvor damerne lod skidt være skidt. De ville ikke acceptere fyringen, og har i første omgang opnået at få den udskudt til 1. april.

Vesttyskland: DE DEMOKRATISKE RETTIGHEDER INDSKRÆNKES

I takt med den økonomiske krises udvikling i de kapitalistiske lande vokser de politiske modsætninger, klassekampen skærpes på alle områder. Massebevægelser blandt arbejderne i form af strejker, demonstrationer og andre aktioner til forsvar for levevilkårene har taget et enormt opsving i alle kapitalistiske lande. På denne baggrund foretages der i disse år trinvise, systematiske indskrænkninger i de borgerlig-demokratiske rettigheder. På denne måde forbereder bogerskabet sig til fremtidige, endnu mere skærpede klassesammenstød med arbejdere, der går til kamp for deres interesser.

Et af de lande i Vesteuropa, hvor politi-terroren og fascistiseringen af lovgivningen og statsapparatet er mest fremskredet, er Vesttyskland. I januar 1972 fik den socialdemokratiske Brandt-regering gennemført den såkaldte "ekstremist-forordning", som indtil nu har betydet, at mindst 300 mennesker er blevet fyret fra offentlige stillinger i Vesttyskland af politiske grunde.

BEVÆBNET FABRIKSPOLITI

Tilstedeværelsen af fabrikspoliti og "brandkorps" på større virksomheder er almindeligt forekommende i alle kapitalistiske lande. Men i Vesttyskland er disse fabriksværn mere oprustet og fremskredet end de fle-

ste steder. Det vesttyske efterretningsvæsen har oprettet egne kontorer på de store virksomheder, f.eks. på værfterne Howaldt og Blom-Voss i Hamburg. Alle ansatte skal fotograferes og deres personlige oplysninger gennemkontrolleres af efterretningsvæsenet. På stålværket Peine, hvor der arbejder 8000, er der i fabriksværnet 200 mand. Den egentlige politistyrke, som er bevæbnet med pistoler og maskinpistoler, udgør en gruppe på 25 mand. Disse politigrupper holder regelmæssige skydeøvelser på militære skydebaner. På folkevognsfabrikkerne skal man mindst have været politimand eller underofficer for at komme ind i fabriksværnet. Politiske fyringer hører selvsagt til dagens orden.

TORTUR AF POLITISKE FANGER For nylig fik det vesttyske borgerskab et nyt, kærkomment påskud for at stramme grebet endnu en tand: det skete i forbindelse med de omfattende protester mod myndighedernes behandling af de fængslede medlemmer af gruppen Rote Armee Fraktion, RAF, og andre politiske fanger. Disse udsættes af myndighederne for en speciel form for tortur, nemlig langvarig, nedbrydende isolation, hvor de i perioder er afskåret fra alle menneskelige kontakter. Formålet med denne behandling er en psykisk nedbrydning af fangerne. I protest mod denne behandling gik 40 politiske fanger den 13.9. sidste år i sultestrejke for opfyl-

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123189

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt
ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 Kbh. F., FA 2476
Løssalg 1 kr., abonnement 25 kr., kampabonnement 50 kr.
Institutionsabonnement 65 kr.
Giro 20019
Ansvarshavende: Finn Sørensen

ET KRISEVALG - DER IKKE LØSER KRISEN

Valget blev udskrevet efter et år med voksende økonomisk og politisk krise for det kapitalistiske Danmark. Men valget baner ikke vej for en løsning af krisen. Tværtimod. Der er lagt grunden til en skærpelse af den den.

STEMMETALLENE

Det mest markante er, at S og V, de to partier der lover at løse krisen gennem lønstop og støtte til kapitalen har fået fremgangen. V "åb" sine tidligere samarbejdspartnere og S vandt stemmerne tilbage fra Centrumdemokraterne. Tiltroen til reformismen, den opfattelse at man kan løse kapitalismens problemer ved hjælp af reformer og forskellige indgreb, er fortsat stærk i den danske arbejderklasse, som i andre lag af den arbejdende befolkning.

Det ses også af DKP's og VS's beskedne fremgang, til trods for at DKP har kørt endog det "socialistiske perspektiv" hårdt frem i sin valgkamp, og VS's slæm på ligheden mellem S og V's helhedsplaner. Selv om vi ikke betragter DKP som et revolutionært parti, så er deres fremgang i industriområderne alligevel udtryk for en vis radikaliserings af arbejderklassen. VS har haft sin største fremgang i Hellerup, Gentofte, Lyngby og Århus - sandsynligvis på bekostning af SF, der fortsætter linjen fra sidste valg. SF har i dag det laveste mandtal i deres historie.

REGERINGSDANNELSEN

Vi har hele tiden hævdet, at dette valg først og fremmest blev udskrevet af hensyn til overenskomsten, og at vi efter valget vil se en socialdemokratisk regering som den der bedst kan redde den lusede overenskomst i land for kapitalen og LO-lederne.

Dette er stadigvæk det mest sandsynlige. Men skulle Hartling alligevel klæbe til taburetten, vil det ikke vare længe før der udskrives valg igen.

FORSKELLEN ER ENS

Men uanset hvilken regering der sidder: I praksis kan der kun være tale om S's eller V's helhedsplan som grundlag for regeringens handlinger. En sammenligning af de to helhedsplaner, viser at resultatet bliver det samme for arbejderne.

Både V og S har, med mindre variationer, en uændret forlængelse af overenskomsten som første punkt. Begge har lettelse i de direkte skatter, som skal få lønstoppet til at "glide ned". Og begge foreslår uahæmmet offentlig støtte til kapitalen. Her har S de mest konkrete og opfindsomme forslag. Samtidig lover begge partier at skære ned i de offentlige udgifter. Men pengene skal jo komme et sted fra, og resultatet vil da også blive øget indirekte beskættning - altså brandskatning af de arbejdende menneskers forbrug.

Anker vil stoppe Hartling, ja. For selv at komme til, og føre traditionen videre fra Stauning, HC Hansen og JO Krag: regeringsindgreb i overenskomsten, nedskæring i de arbejdende massers levevilkår, øget støtte til kapitalen. Begge helhedsplaner vil derfor føre til en skærpelse af overproduktionskrisen, øget arbejdsløshed.

EN SKÆRPELSE AF KLASSEKAMPEN

Vi vil altså se en skærpelse af klassekampen, og det er stadigvæk kapitalen der er i offensiven.

Selv flere mandater til SF, DKP og VS vil ikke være noget bolværk mod denne offensiv. De vil ganske vist gå imod nogle af en socialdemokratisk regerings værste indgreb. Men de vil, bortset fra VS, afholde sig fra at vælte den socialdemokratiske mindretalsregering som de selv peger på.

Disse partiers modstand mod Socialdemokratiets klasse-samarbejde er kun ord. SF og DKP har gennem deres optræden under majstrejkerne, overfor Svendborgarbejdernes kamp mod borden, og under arbejdsløshedsdemonstrationen vist, at de er parate til at sælge arbejderklassens mest brændende dagskrav til fordel for enhed med Socialdemokratiet. De hverken kan eller vil organisere arbejderklassens selvstændige masseaktioner. Det eneste som kan aftvinge kapitalens indrømmelser, og slå dens offensiv tilbage.

Regeringens forsøg på at skære ned på forbruget, den lusede overenskomst og de enkelte arbejdsgiveres profitbegær vil i den kommende tid tvinge arbejderne ud i endnu flere aktioner på egen hånd. Manglen på en ledelse af denne kamp vil fremstå tydeligere og tydeligere.

12.1.75.

**KAMPENS
VEJ**
Teoretisk organ for
KOMMUNISTISK
ARBEJDERFORBUND
marxister-leninister

Fortsat fra side 1 rengørings..

"Jeg skal da oplyse, at vi har overenskomst med Det Danske Rengørings-selskab som indstilles til at overtage rengøringen af politiets og retslokalerne her i Horsens. At selskabet så kører med de allerlaveste løntariffer er en helt anden sag"

Og det er åbenbart ikke en sag for Inger Christiansen og hendes forbund, der har skrevet under på overenskomsten!

FORHANDLINGER PÅ TOPPLAN

Damerne aktion i Horsens har imidlertid foranlediget Kvindeligt Arbejder Forbund til at optage forhandlinger med Finansministeriet, som skal finde sted i slutningen af januar. Hvis damerne opnår noget ad den vej, så er det udelukkende fordi de tog sagen i deres egne hænder, og overhørte deres lokale fagforeningsformands opfordring til at genoptage arbejdet.

Der er imidlertid meget der tyder på, at de ikke skal vente sig noget fra den kant. Politikommissær Henry Ellving hos rigspolitiet i København udtaler til Horsens Folkeblad d. 6.1.75:

"Justitsministeriet er indstillet på en kulegravning af problemerne vedrørende de voksende udgifter til rengøring over hele landet. Det er opgjort til 18-20 millioner kr., og der menes at kunne spares omkring 10 %."

Om situationen i Horsens siger Politikommissæren:

"Det er i alle tilfælde en misforståelse, når det gøres gældende, at vi beskæftiger uorganiseret arbejdskraft. DDRS har overenskomst med Kvindeligt Arbejderforbund, hvis tidligere formand, Edith Olsen endda har karakteriseret selskabet som en af de bedste arbejdsgivere (!) Selskabet vil

da også nok tilbyde de hidtil beskæftigede ansættelser. - Ved at skrive kontrakt med rengørings-selskabet sparer vi 40 procent, og det betyder nok at den underskrives".

Politikommissærens udtalelser er en advarsel til alle offentligt ansatte rengøringsdamer. I forvejen ved vi, at ISS (DDRS' moderselskab) har 55 procent af sin hjemlige omsætning i den offentlige sektor, og de har en offensiv igang for at overtage mere af rengøringen her. De får hjælp af statsmagten, idet det, for at tvinge kommunerne til at spare på rengøringsarbejdet, er blevet pålagt at der skal svares moms af dette.

Også i den private sektor ser vi tendensen til at gå over til rengørings-selskabernes benhårde metoder i stedet for selv at ansætte rengøringspersonalet. Kommer man ud for dette, er der kun et at gøre: At handle selvstændigt som Horsens pigerne og de svenske rengøringsdamer, og stå fast på kravene.

Hvad er DDRS?

DDRS står for Det Danske Rengørings-selskab. Det har 11.000 ansatte og en aktiekapital på 8 millioner. Firmaet er kendt for sine "rengøringspatruljer". Firmaets biler kører rundt og samler de ansatte op, og fragter dem ud til de steder hvor der skal gøres rent, ofte langt fra de ansattes bopæl.

Men de ansatte kender også firmaet for at rengøringsarbejdet er blevet rationaliseret og tidsstuderet i uhyggelig grad. Samtidig har sagerne fra Gentofte og Horsens afsløret deres hårde lønpolitik.

Men DDRS er kun et af en række

service-selskaber der indgår i ISS-koncernen. (ISS= International Service System). Det er et dansk monopolfirma, med ca. 14.000 ansatte her i landet, og ca. 24.000 i udlandet. Omsætningen i 75 påregnes at blive 1,5 milliarder, med en vækstrate på 29 pct. Af andre kendte datterselskaber kan nævnes Det Danske Vagtselskab og Danske Securitas.

I Sverige som andre steder i Skandinavien arbejder firmaet sammen med Wallenbergkoncernen Elektrolux. Rengørings-selskabet i Sverige hedder ASAB, der netop blev besejret af de svenske rengøringskoner. Men også i Norge har der været en frem-

gangsrig strejke mod ISS. De oversøiske interesser (Latinamerika) varetages i et samarbejde med ØK.

Koncernens direktør, Poul Andreassen udtalte for nylig:

"De overlevende selskaber, og det er dem vi hører til, er dem der mestrer virksomhedsledelsens kunst. Udfordringen er at skabe fremgang i dårlige tider"

Det ser ud til at lykkes - på arbejderne bekostning, og med hjælp fra statsmagten og Kvindeligt Arbejderforbund!

Strejkesejr til de svenske rengøringsdamer

I december -74 strejkede ca. 150 rengøringsdamer mod deres firma ASAB (søsterselskab til DDRS)

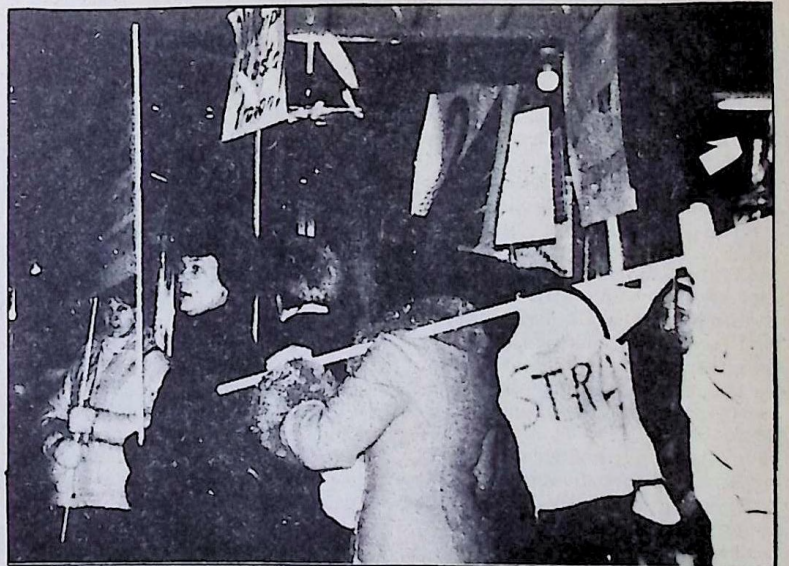
ASAB har rengøringen i det stats-ejede mineselskab LKAB og strejkerne fandt først og fremmest sted i det såkaldte malmfelt i Nordsvrige, kendt for Kiruna-strejken for 5 år siden - Men strejken bredte sig også til deres kolleger andre steder i landet.

Anledningen var ikke fyringer, men ASAB's benhårde politik med løntryk og opskruning af tempo og arbejdsbyrde. Således må de fleste rengøringsdamer i dag klare det dobbelte af hvad de skulle klare for 3-4 år siden. Damerne stillede følgende krav:

- 1) 5 kroner mere i timen
- 2) Uforandret arbejdstid
- 3) Sagen måtte ikke indbringes for Arbejdsretten.

Firmaet og fagforeningen forsøgte ihærdigt at bryde strejken. Selv om damerne satte strejkevagter ud, lykkedes det alligevel at smugle skruetrækkere ind på mineområdet, hvor rengøringen foregår. Men da "sortefødderne" var færdige med deres "beskikede" job, blev de grebet på fersk gerning af de strejkende. Og det blev afsløret, at flere af skruetrækkerne var fagforeningsrepræsentanter!

Trods dette, lykkedes det damerne at holde sammen på tropperne, især ved hjælp af hyppige strejkemøder, 2-3 gange om ugen. Samtidig fik de moralsk og økonomisk støtte fra mange svenske arbejdere, blandt andet en kort sympatistrejke fra minearbejderne. De fik hovedparten af kravene igennem, og viser således vej for danske rengøringsdamer i

lignende situationer. Som tilfældene i Horsens og Gentofte viser, kan det nemt blive i kamp mod samme firma: ISS

BILLEDET FOROVEN: Viser en del af de flere hundrede strejkende svenske rengøringsdamer.

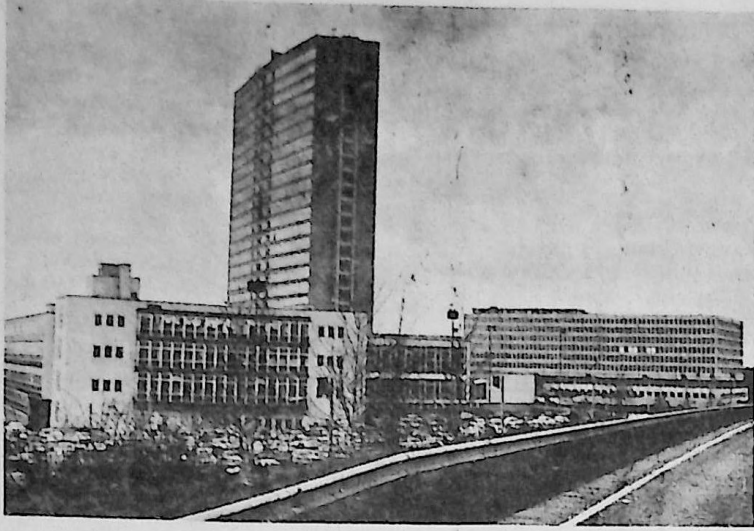
VIETNAMDEMONSTRATION D. 27. JAN.?

kendelse af PRG - Sydvietsnams Provisoriske Revolutionsregering.

KAM-l's Københavnsafdeling indbød i slutningen af december 74 en række organisationer, heriblandt DSU, SF og DKP til at deltage i forhandlinger om en fælles demonstration den 27. januar - toårsdagen for Vietnamvåbenhvilens underskrivelse. Formålet er at vinde den bredest mulige støtte i den danske befolkning for det vietnamesiske folks retfærdige krav i den aktuelle situation - ikke mindst kravet om dansk anerk-

På det første møde deltog følgende organisationer: SFU, DDV, MLE, VS, Socialisterne, Chilekomiteen, Palæstinakomiteen, Indokinakomiteerne og KFML. Der blev nedsat et forhandlingsudvalg til at færdigbehandle det politiske grundlag. Organisationerne vurderede chancerne for at nå til enighed som store. Sæt derfor allerede nu kryds i kalenderen ud for den 27. januar og hold udik efter den nærmere annoncering.

EF og de forringede levevilkår

Europaparlamentets hovedkvarter i Luxembourg.

Den 1. januar var det to år siden Danmark blev medlem af EF. Vi vil her gå lidt nærmere ind på de helt konkrete virkninger EF medlemskabet har haft og vil få på arbejderklassens levevilkår.

PRISSTIGNINGERNE

Lad os først se på prisstigningerne på fødevarer. I 1973 steg fødevarerpriserne ca. 20%. Men hvor stor en del af disse stigninger kan føres tilbage til EF og de fælles landbrugsordninger? Kan man som Land og Folk (28.9.1974) sammenligne nogle fødevarerpriser i sept. 73 og i aug. 74 og kalde forskellen mellem de to priser for EF-prisstigning? Nej, det kan man ikke, hvilket alene fremgår af den kendsgerning at fødevarerpriserne også udenfor EF i 1973 steg helt ekstraordinært.

Faktum er at af de 20% stigning på fødevarerpriserne herhjemme i 1973 skyldes de ca. 5% EF's landbrugssystem (monopoltilsynets meddelelser nr. 8, 73). I marts 74 vedtog EF's minister-rådsmøde så prisforhøjelserne for landbrugsvarer for 1974/75. Monopoltilsynet har skønnet at disse forhøjelser medfører 2-3% stigning i forbrugerpriserne, men tilføjer, at forholdene på verdensmarkedet vil påvirke denne prisstigning. Det vil med den inflationsbølge, der skyller henover den kriseramte kapitalistiske verden, betyde at priserne vil stige med mere end de 2-3% der direkte skyldes EF.

FRA DIREKTE TIL INDIREKTE BESKATNING

EF satser på den indirekte beskatning, der gradvis skal afløse den direkte beskatning, indkomstskatten. Momsafgifterne i EF landene skal danne grundlaget for et selvstændigt EF-budget.

Dette vil sandsynligvis medføre en momsforhøjelse herhjemme før eller senere, som et led i harmoniseringen af medlemslandenes momssatser, da Danmark i modsætning til de fleste EF lande har tyngdepunktet i beskatningen på indkomstskatten. Omsens indførelse i 1962, under den socialdemokratiske ledede regering, og senere momsen, var et led i den omlægning af beskatningen som et medlemsskab af EF kræver.

ARBEJDSKRAFTENS FRIE BEVÆGELIGHED

Et grundlæggende princip i EF-traktaten er arbejdskraftens frie bevægelighed. Det indebærer, at kapitalisterne skal have mulighed for at koste arbejderne rundt til de lande og områder, hvor de har brug for dem. Det har vi endnu ikke mærket så meget til, men en tydelig forsmag på, hvad vi kan forvente, fik vi i foråret 1973. 20 arbejdere i Randers, medlemmer af DASF, var af det tyske firma Protor-Seimas blevet lovet en timeløn på 25 kr. Da de protesterede mod kun at få udbetalt 19 kr. hentede firmaet uorganiseret arbejdskraft fra Vesttyskland. Disse tyskere blev altså uden deres vidende brugt som skruetrækkere og løntrykkere. Et klart eksempel på, hvem der har fordel af arbejdskraftens frie bevægelighed.

En central EF-arbejdsanvisning er da også under fuld opbygning i Bruxelles, i form af en data-central, der registrerer og kortlægger arbejdskraften i EF-om-

rådet.

HUSLEJESTIGNINGER

I de fleste EF-lande er der et såkaldt frit boligmarked, dvs. man har ikke som i Danmark den regulering af boligmarkedet i form af lejelovgivning, huslejekontrol, boligsikring og støtte til det almenyttige byggeri. Da S og SF i juni-73 ophævede momsrefusionen til boligbyggeri - med deraf følgende huslejestigninger - var det et led i "harmoniseringen" af boligpolitikken i EF.

DYRTIDSREGULERINGEN

På et EF-topmøde i Paris i okt. 1972 blev der vedtaget retningslinier for EF's udvikling frem til 1980. Inden udgangen af 1980 skal der være sket en omfattende harmonisering af medlemslandenes økonomiske, sociale og skattemæssige politik. Endvidere skal kollektive overenskomster forhandles og afsluttes på EF plan, således at en fælles EF-arbejdsmarkedspolitik kan realiseres. Et led i overenskomsterne vil for Danmarks vedkomme betyde en fjernelse af dyrtidsreguleringen i dens nuværende form. Der er nemlig ingen andre EF-lande, der har en tilsvarende kompensation for prisstigninger (hvor ufuldstændig den end er).

De forslag der allerede har været fremme i folketinget til erstatning af dyrtidsreguleringen, peger da også i denne retning. Og selv om LO fastholder ordningen i overenskomstforhandlingerne, har de dog tidligere stillet sig villige, sammen med arbejdsgiverne, til at finde frem til en "mere tidssvarende reguleringsordning."

Vi ser altså, at den politik, der fremlægges og føres af regeringen, er i tråd med de anvisninger, EF's organer giver. Men betyder dette, at hvis vi ikke var medlem af EF, så var vi også sluppet for tvangsopsparing, afgiftsforligene, arbejdsløsheden og nedskæringer i levefoden? Nej, selvfølgelig ikke. Krisen er verdensomspændende, og der findes kun en slags medicin for kapitalisterne, nemlig at forsøge at vælte krisens byrde over på arbejderklassen. Lad os kaste et blik på Sverige, der tilsyneladende ikke har nogen krise. Svenske virksomheder søger jo ledig dansk arbejdskraft.

Hvis vi først ser på tallene for lønstigningen pr. arbejdet time i forskellige lande indenfor OECD (en økonomisk samarbejdsorganisation for alle de større kapitalistiske lande), så lå Sverige i 60'erne omtrent i

midten. Men efter 1968/69 er placeringen blevet stadig dårligere. I 69-70 var der faktisk kun USA og Canada, der havde en mindre lønstigning end Sverige. 1971-73 mindskedes lønstigningen endnu mere. Samme resultat kommer man til, hvis man i lønstigningerne indregner sociale afgifter, ferier og lignende - dvs. den totale omkostningsforøgelse til arbejdskraften for kapitalisterne. Intet europæisk land har haft en lavere lønomkostningsstigning end Sverige. Det borgerlige svenske tidskrift "Ekonomien" har givet en meget præcis karakteristik af situationen:

"Palme synes imidlertid at føre en langt mere realistisk politik, end man havde ventet sig for et par år siden.../ En faktor, der har forøget svensk industris konkurrenceevne, er, at de svenske lønninger er faldet kraftigt i sammenligning med de lande, vi konkurrerer med. En del af denne fordel ophæves desværre af en øget tilbøjelighed til strejker. Bl.a. på grund af den dårlige reallønsudvikling er en forøget uro på arbejdsmarkedet sikkert at forvente i fremtiden."

De svenske arbejderes svar har netop været en "forøget uro på arbejdsmarkedet." Antallet af vilde strejker i 1974 oversteg langt det dobbelte af 1973. I virkeligheden har Sverige gennemgået en lignende udvikling som Danmark i de seneste år, med drastiske stigninger i arbejderens leveomkostninger (47% fra dec.-70 til marts-74), med stigende huslejer, stigende arbejdsløshed - i dag over 40.000 uden arbejde, og stigende inflation osv.

Men som vi har set, er det lykkes den socialdemokratiske Palmeregierung at skaffe de svenske kapitalister - især i eksportsektoren - større profitter på bekostning af arbejderklassens levevilkår. Derfor er der i dag indenfor visse grene af svensk industri et midlertidigt opsving.

Eksemplet med Sverige viser, at EF ikke er den grundlæggende årsag til de forværrede levevilkår og den økonomiske krise. EF er en sammenslutning af og for de europæiske monopolkapitalister, som, ikke mindst i krisetider, skal styrke dem økonomisk og politisk overfor arbejderklassen. Derfor må vi forstærke kampen mod EF, samtidig med at vi gør os klart, at denne kamp ikke kan adskilles fra kampen mod kapitalismen.

Kapitalen gav - tog mere igen

Den 2. december kom omsider afgørelsen på Arbejdsrettens sager i forbindelse med majstrejkerne. Arbejdsgiverforeningen frafaldt kravet om bod for de ca. 40.000 arbejdere, der var indklaget. Det drejer sig om ialt ca. 3 millioner kroner. Samtidig frafaldt de dommen over Svendborgarbejderne, der allerede var afsagt, og kravet om skærpet bod for deres proteststrejke i efteråret mod dommen.

Det var en sejr for arbejderklassen. Der er ingen tvivl om, at Arbejdsgiverforeningen og LO har ladet sig skræmme af arbejderens vilje til at kæmpe mod disse domme. Samtidig er det farlige sager for vennerne af det fagretslige system, fordi de sætter hele dette systems berettigelse til diskussion i arbejderklassen.

I fagbladet Metal (nr. 1/75) beskrives det som "en betydelig diplomatisk og praktisk sejr" for LO-ledelsen. Ja, det skal vi love for! Det er nemlig endnu et godt eksempel på kapitalens og LO-bossernes evne til at give indrømmelse på kort sigt, samtidig med at de gennemfører en stramning på langt sigt. I det protokollat, som LO og DA undertegnede den 2. december står der nemlig, at der er enighed om at:

"Arbejdsnedlæggelser, der i værksættes som protest mod en af Arbejdsretten afsagt dom, er overenskomststridige og de deltagende arbejdere derfor pådrager sig bodsansvar. Endvidere er hovedorganisationerne enige om, at opfordringer fra valgte tillidsrepræsentanter til arbejdsnedlæggelser inden for deres overenskomstområder for at deltage i demonstrationer, er overenskomststridige og derfor kan medføre bodsansvar."

Der er tale om en klar skærpe af den så højt besungne "ret" til at strejke to dage uden retsforfølgelse, idet strejker mod Arbejdsrettens afgørelser giver bod, uanset varighed. Samtidig truer man de tillidsfolk, der kunne føle lyst til at gå med i den spontane bevægelse.

Under dække af en sejr for arbejderne, benytter LO og kapitalen lejligheden til at stramme den arbejdsretslige spændetrøje om arbejderklassen. Der er kun et gøre overfor dette: At fortsætte linien fra majstrejkerne og proteststrejkerne fra dommene: at sprænge denne spændetrøje og nægte at betale bod.

Tværs igennem lov til sejr!

LO sikrer profitten

Efter folketingsvalget er opmærksomheden atter rettet mod de kollektive overenskomster mellem LO og DA. Og som i enhver anden krisesituation vil kapitalisterne prøve at gennemføre en sænkning af arbejderens reallønninger, for ad den vej at sikre sig profitten. Et program af den art er allerede tonet frem. Først Hartlings helhedsplan og dernæst socialdemokratiets kriseplan.

Indkomstpolitik bliver nødvendigvis socialdemokratiet, men socialt afbalanceret så det skaber lighed og hjælper de svageste stillede. Ja, det lyder godt, men lighed mellem hvem? I virkeligheden har der jo aldrig været nogen dybe kløfter mellem arbejderne i Danmark. Selvfølgelig findes der arbejdere der har større løn end andre arbejdere, men disse forskelle er for intet at regne med de forskelle, der er mellem kapitalisterne og arbejderne.

Socialdemokratiets politik går ud på at flertallet af arbejderne plus mellemklassen skal holde sig tilbage til fordel for de lavtlønnede.

Det Socialdemokratiet kører frem med er den såkaldte lønkatteori, der går ud på at der er en vis sum penge til fordeling blandt samtlige lønmodtagere, altså både arbejdere funktionærer og tjenestemand...

Denne sum penge kan der ikke ændres ved. Det hele sagen drejer sig om, er alene at fordele disse penge blandt lønmodtagerne. I socialdemokratiets helhedsplan kommer dette til udtryk i, at det alene er de lavtlønnede, der skal have lønforhøjelse.

Hele teorien om en lønkage er fuldstændig fejlagtig, og skal kun tjene til at splitte arbejderne indbyrdes. Der findes ingen "lønkage". Forholdet er det, at jo hårdere arbejderne kæmper, ja, jo større mulighed er der for at formindske kapitalens udbytte og dermed forbedre lønnen.

I det forløb overenskomstforhandlingerne indtil nu har haft er forligsmanden, i modsætning til tidligere forhandlinger, først blevet draget ind i de specielle forhandlinger for de enkelte fagforbund, således at regeringen i høj grad er inviteret til at optræde som forligsmand i de generelle forhandlinger.

Arbejdsgivernes krav har da også været så tilpas store (totalt lønstop), at de har fået LO til at fremstå som en forhandlingspart, der varetager arbejderens interesser. Det eneste de forlanger er blot at få løst lavtlønsproblemet. Selv om vi ikke nærer nogen forhåbninger

Thomas Nielsen i Radioavisen den 18.12.74. kl. 22.00: "Overenskomstkravene er i virkeligheden meget minimale."

om, at det bliver løst denne gang - spørgsmålet er med mere eller mindre kraft blevet fremsat ved utallige overenskomster - vil vi alligevel se på, hvor billigt kapitalen kunne klare det. Det drejer sig om ca. 60.000 mennesker, fortæller LO, der skal have en gennemsnitlig forhøjelse på 25%. Det svarer på årsbasis til ca. 600 mill. kroner. Alene dette beløb er langt mindre end det samlede beløb ved sidste overenskomst. Til sammenligning kan i forbi-farten nævnes, at en enkelt dyrtidsportion udgør ca. 2 milliarder kroner.

For ikke yderligere at forringe vore levevilkår kan vi altså ikke sætte vor lid til overenskomstforhandlingerne, dvs. vi må stole på egne kræfter.

Det er også det kendsgerningerne fortæller. Ser vi på perioden fra sidste overenskomst i 1973 til nu i 1975, så opnåede vi en lønforbedring i de to år på ca. 7%. Det var det, LO sikrede os. Regner vi så dyrtidsportionerne med, har vi ialt fået sikret en lønstigning på ca. 25%. Det er vel at mærke bruttostigninger af lønnen, vi ved, at vi kun får halvdelen med hjem af hver krone lønnen stiger med. I de to år har en galopperende inflation forårsaget prisstigninger, der er nået på ca. 30%. Det ville betyde, når vi tager behørig hensyn til skatten, at reallønnen skulle være faldet med 17%.

Når reallønnen alligevel i gennemsnit kun er faldet med 5%, har vi kun presset fra arbejderne og arbejdsgiverne og fagbureaukraterens fælles frygt for uro at takke for det. LO har ikke rørt en finger for at hjælpe os. Det er især karakteristisk, at de største forbedringer er sket i industrien, hvor det største arbejdspress og dermed den største udbytning finder sted. Det er her, sammenholdet manifesterer sig kraftigst og derfor også det største resultat. Vi må altså slå fast, at de kollektive overenskomster kun har til formål at redde kapitalisternes profitter. Det er ikke arbejderne, der kan stille kravene til LO. Og

det er ikke arbejderens krav, som LO forhandler.

Derfor skal vi afvise overenskomsten, og dens paragraffer om at vi ikke må strejke for at forsvare den realløn, som overenskomsten udhuler.

Og derfor skal vi også afvise den linje der går ud på, at vi skal "presse LO-ledelsen til at stå fast på kravene". DKP's nyvalgte folketingsmand Jørgen Jensen, (samtidig formand for metal i Lyngby) er et godt eksempel på hvad den linje fører til. På den faglige konference i Nørrebrohallen d. 5-6. oktober, da arbejdspladsernes krav var kommet frem, sagde han, at nu må LO-ledelsen stå fast på kravene.

På arbejdsløshedsrådet i KB-hallen d. 8. januar, gjorde samme Jørgen Jensen ganske rigtigt rede for, at disse krav er barberet ned til ukendelighed, hvorefter han sagde: "De krav, der nu er tilbage, er absolutte minimumskrav, og derfor skal vi presse LO-ledelsen til at stå fast."

Vi skal ikke stå fast på andre krav end vore egne, som går ud på at skaffe os fuld kompensation for de lønforringelser, som LO-ledernes overenskomster skaffer os. Dette er også, hvad tusindvis af arbejdere allerede er i gang med, og vil fortsætte med i den kommende overenskomstperiode, når det viser sig i husholdningsopgør og lønningsposen, hvad det reelle indhold er af denne overenskomst.

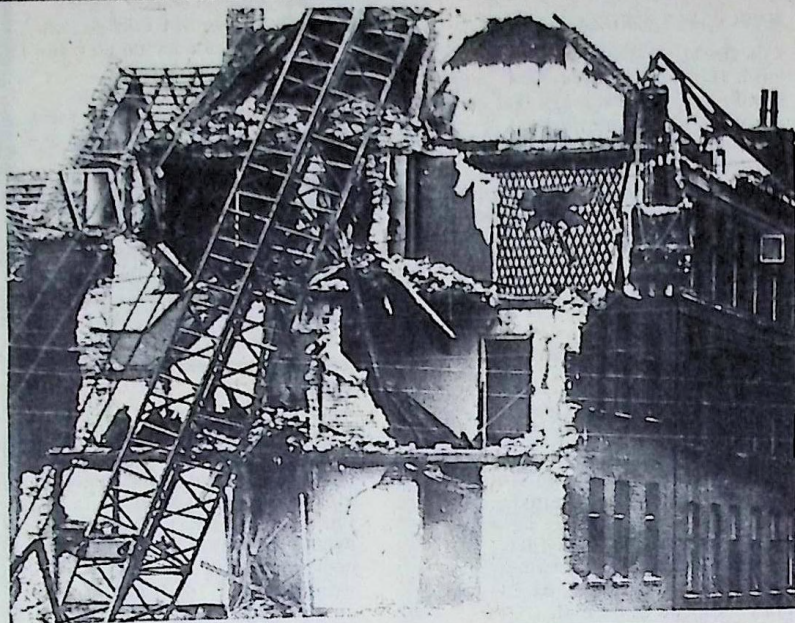
KAPITALISMEN KAN IKKE

Lige gyldig hvilken storby vi kommer til i Danmark, ser vi nye boligområder med masser af tomme lejligheder, og tager vi ind i centrum af byerne får vi et billede af hvordan arbejderne bor i de gamle, små og usunde lejligheder, der allerede for mange år siden var saneringsmodne.

De nye lejligheder som bygges bliver mindre. Ingen har råd til at bo i de lejligheder der har en tilpas størrelse.

Der bygges for meget, siger borgerskabet, som forklaring på de mange tomme lejligheder, og byggeriet indskrænkes og bygningsarbejderne kastes ud i arbejdsløshed.

Der bygges for lidt og for dyrt, siger vi. Arbejderklassen bor sammentrængt og dyrt. Men ka-

pitalisterne hverken kan eller vil løse boligspørgsmålet for arbejderne. For dem er arbejderne boliger blot en vare som alle andre, underkastet kapitalismens love.

Kapitalistklassen har: deres byggemonopoler deres banker og kreditforeninger deres boligselskaber

I hvert led sikrer de sig profitter.

For arbejderklassen er boligspørgsmålets løsning afhængig af den økonomiske, politiske og organisatoriske magt arbejderklassen er i stand til at tilkæmpe sig. Arbejdet for at løse boligspørgsmålet er en del af arbejdet for at hæve arbejderklassens almindelige levestandard. Kampen mod boligspekulanter og ejerne af boligerne for sænkning af huslejen har i det kapitalistiske samfund en

tendens til at modvirkes af tilsvarende lønsænkninger. Kun når arbejderklassens fremskud på dette område af klassekampen ses i sammenhæng med og ledsages af en forstærket lønkamp, kan der opnås forbedringer.

Boligsituationen forstærker i høj grad de sociale misforhold, sygdom, drilfældighed, prostitution osv. Men boligøden og disse misforhold har deres grundlæggende årsag i den kapitalistiske udbytning og lader sig kun udrydde ved gennemførelsen af den socialistiske revolution. I det kapitalistiske samfund er arbejderklassens kampmidler når det angår boligspørgsmålet: beboeraktioner, huslejeboykot, besættelser osv. Værdien af disse aktioner er helt afhængig af de givne omstændigheder og den styrke som arbejderne kan mobilisere og enden til at udnytte disse kampmidler.

Hvorfor er huslejen så høj?

Lad os se på hvorledes udgifterne fordeler sig på en moderne etageejendom.

Grunden	12%
Byggematerialer	21%
Arbejdsløn	15%
Honorarer m.v.	5%
Renter og kurstab	47%
Ialt	100%

Men lad os prøve at foretage en "kritisk revision" af det regnskab:

Det første der kan skæres bort er udgifterne til grunden. Grunden har kun en pris, fordi samfundsmæssige foranstaltninger, bebyggelse osv., gør den til spekulationsobjekt, takket være den private ejendomsret. I grunden, som den ligger som byggegrund er der ikke nedlagt noget arbejde. Den pris som lejeren betaler i "leje" af grunden, dvs. den del af huslejen, som går til forrentning og afbetaling af grunden, tilfalder altså en eller anden spekulant, som har gjort det stykke arbejde at skrive under på et stykke papir, som køber af grunden i sin tid. Altså: der kan spares 12%.

Lad os se på materialepriserne. I denne pris indgår de enkelte

fabrikkers profitter samt selvfølgelig løn til de arbejdere, der har produceret materialerne. For byggeindustrien her i landet ved vi, at den er monopoliseret. F.L. Schmidts-koncernen sidder således suverænt på cementproduktionen og det betyder også, at de selv bestemmer prisen på cementen. Dernæst har vi de store entreprenører, Larsen & Nielsen, Højgård & Schultz, Jespersen & Søn og nogle få flere, som sidder på ca. 70% af etagebyggeriet, hvilket selvfølgelig betyder at de suverænt bestemmer priserne. Uden at sætte tallet for højt, vil det langtfra være urealistisk at sige, at materialepriserne kan ned-sættes med 25%, hvilket vil sige at vi har sparet ca. 5½% på det samlede byggeregnskab.

Arbejdslønnen skal der ikke pilles ved, den er i forvejen presset tilstrækkelig.

Honorarer dækker for størstedelen advokathonorarer. Advokaten er som mellemmand en af det kapitalistiske samfunds mange profitlugere. Det stykke positive arbejde, der medgår til byggeriets økonomiske tilrettelæggelse, skal naturligvis betales, men alt andet kapitalistisk spilfægtteri skæres bort. Lad os blot anslå, at vi kan spare 2%.

Den borgerlige nationaløkonomi har opstillet mange sindrige te-

orier til retfærdiggørelse af "Renten." Den siges at være betalingen for et "venteofer", være forskellen mellem nutids- og fremtidsgodters værdi, være udslag af kapitalens "selvførgende egenskaber", være risikopræmie osv. Vi anerkender kun én rigdomskilde: Arbejdet. Man kan gemme sin løn, spare sammen, men den kan ikke vokse af sig selv, hvor længe man end venter. Vi vil derfor sløjfe renter og kurstab. Der spares altså 47%.

Efter denne kritiske revision af regnskabet har vi nedbragt udgifterne med 66%.

Hvad betyder det for huslejen? Hvis vi siger at vi har opført en ejendom med 4 værelses lejligheder der koster 1.000.000 kr., så vil denne ejendom, efter at vi har skåret ågerfortjenesterne væk, koste 440.000 kr. Regner vi med at denne ejendom kan bruges i f.eks. 100 år, så vil den årlige husleje for hele ejendommen være 440.000:100 = 4.400 kr. Dertil skal lægges vedligeholdelse på ejendommen samt administration, hvilket vil andrage ca. 9.000 kr. Det vil give en månedlig husleje pr. lejlighed på 280 kr. + varme.

Den kapitalist, der idag opfører en sådan ejendom, ville imidlertid få en månedlig husleje på 1.670 kr. Det er jo en forskel!

Boliglovgivningen

Når vi kigger på boliglovgivningen, så får vi et godt billede af hvorledes kapitalisterne forsøger at løse problemet. For dem består opgaven ikke i at skaffe tilstrækkelig mange billige lejligheder til arbejderne, men først og fremmest i at sikre boligproducenterne store profitter. Opgaven bliver derfor, at sikre at der sker en udjævning af huslejen. Det vil sige opgaven er til stadighed at sikre at de gamle lejligheder sættes op i husleje. Samtlige de boligforlig der er indgået har hævet lejen i de gamle boliger.

Den ene grund til dette er, at hvis huslejen ikke hæves i det gamle boligbyggeri, så bliver huslejevorskellen for stor mellem gammelt og nyt. Hvis vi tænker os to arbejdere der arbejder på samme fabrik og tjener det samme, Ja, så er forskellen på deres disponible løn, efter at huslejen er betalt, ofte meget stor. Hvis f.eks. den ene bor i noget nyt byggeri og den anden i noget gammelt.

Det betyder også at det er sværere at få tvunget folk ind i det nye byggeri. For i fremtiden at undgå disse problemer indeholder det seneste boligforlig bl.a. en nedsættelse af begyndelsesle-

jen i det nye byggeri, opnået gennem statstilskud, som arbejderne også betaler. Det er udfordret således, at huslejen efter 3 år begynder at stige i takt med, at statstilskuddet aftrappes over en 3 årig periode.

Endelig er der boligsikringen, som tjener samme formål. De familier, der ikke kan klare huslejen, kan få boligsikring. Men denne boligsikring er ikke prisstalsreguleret. Det betyder i praksis, at boligsikringen er med til at lokke familier ind i nyt dyrt boligbyggeri, hvorefter boligsikringen langsomt aftrappes i takt med prisudviklingen. Mange familier har på det seneste mærket, hvad dette betyder. Mange har været tvunget til at flytte fra deres lejligheder, eller er blevet sat på gaden af kommunerne og de almennyttige og "sociale" boligselskaber.

Den boliglovgivning, vi kender til i Danmark, og som i første række er udarbejdet og gennemført af Socialdemokratiet, er ikke skabt for at løse arbejderens boligproblem. Den er ene og alene udformet således, at den sikrer boligproducenterne kæmpeprofitter på produktion af boliger.

De vigtigste træk i efterkrigstidens boliglovgivning

1951: Huslejen i førkrigsbyggeriet forhøjedes med 6%.

1955: Huslejen i førkrigsbyggeriet forhøjedes med 115% af 39-niveauet og yderligere 8% i løbet af 2 år.

1962: Huslejen i førkrigsbyggeriet forhøjedes med 25% af 39-lejen ved første genudlejning.

1965: Huslejen i førkrigsbyggeriet forhøjedes generelt med 25% af 39-niveauet og noget mindre i nyere byggeri.

1966: Boligforliget indførte huslejestigninger i ejendomme opført mellem 1900-62 fastsat iflg. offentlig vurdering. Huslejen fastsattes i forhold til en leje pr. m² i nybyggeriet på 70-75 kr. i hovedstadsområdet og 45-70 kr. udenfor.

I private udlejningsejendomme forhøjedes lejen med 1/8 af forskellen mellem nuværende leje og vurderingslejen i hvert af årene 1967-1974. Forhøjelsen må højst andrage 600 kr. årligt.

1973: Boligudgifterne i den eksisterende boligmasse skal forhøjes. For ejerboliger sker det ved en gradvis reduktion af rentefradragsretten. For lejligheder skal lejen fastsættes ud fra ejendommens driftsudgifter, hvortil skal lægges en forrentning på 6½-7% af ejendomsværdien.

KINA I DAG

GRATIS ABONNEMENT

Udg. af den Kinesiske Folkerepublikks Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup

BOLIGEN

GENTOFTE

en-og tofamiliehuse 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

etagelejligheder 50 pct

W.C.

BAD

OPVARMNING

GENTOFTE

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

egent bad 84 pct

centralvarme 87 pct

egent WC 85 pct

LØSE BOLIGSPØRGSMÅLET -

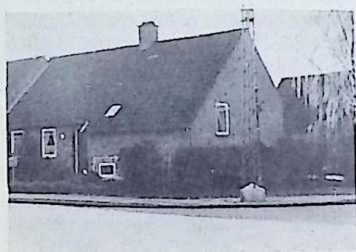
Beboerdemokrati eller fåmandsvælde

Igenom det sidste år er der e-tapevis blevet installeret nye gaskomfurer i Ejerslykke, en af Odense Andelsboligforenings (OAB) mange afdelinger. Og måske er det heller ingen ulykke at få skiftet sit snart 10 år gamle gaskomfur ud med en nyere model, når bare man osse synes det er sjovt at betale for det, i disse tider, det gamle fungerede jo dog ellers upåklageligt. Og om man så bare kunne beholde sit gamle komfur i lige så lang tid, ja, så gik det jo nok endda, men der er desværre snarlig udsigt til endnu en byge af komfurer, for Odense Kommune ligger inde med planer om at nedlægge gasforsyningen, senest i 1980.

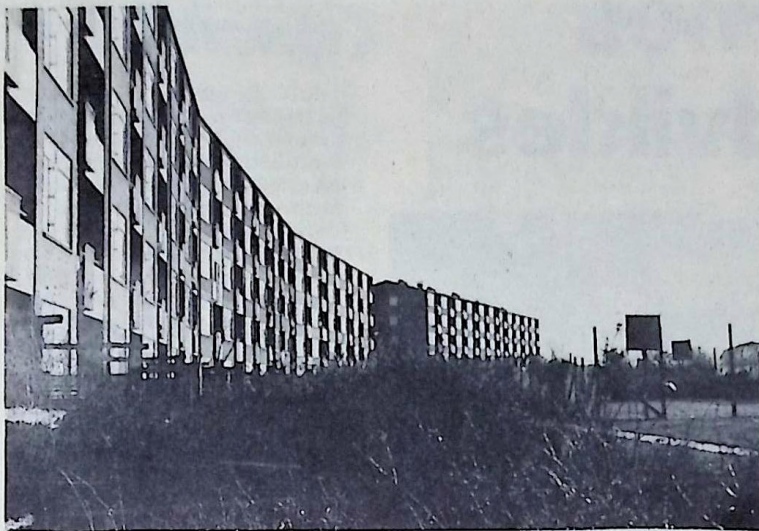
Sammen med de nye komfurer fulgte osse en udskiftning af de gamle køleskabe, og måske fordi vi her i Ejerslykke, målt med tidens udstyrsskala, er meget spartansk udstyret i forhold til de lejligheder, der bygges nu om stunder, ja, så skulle vi nu have fryserer, og gaskomfurerne blev leveret med elektrisk varmeskab. Nu er det jo på den ene side svært at undslå sig fra at betale for den slags ting, når man flytter ind i en af disse veludstyrede nye lejligheder, hvor der i forvejen både er tænkt og bestemt for een, men når de samme ting er blevet installeret i en boligforening med håndfæstet beboerdemokrati, så kan det da kun være sket med flertallets samtykke.

På det årlige beboermøde i Ejerslykke er tilslutningen aldrig overvældende, den ligner nærmest tilslutningen til et bedre fagforeningsmøde, antalsmæssigt. Forstå det nu hvem der kan, for beboermøderne er bestemt fulde af dramatik og spænding. Et år blev en beboer, med en anden mening end forretningsudvalgets, prompte fulgt til dørs med en salve af hån og skældsord. Et andet år var der en dame, der mødte med et problem, men her var forretningsudvalget dog mere beskedent i anslaget, (måske fordi denne beboer var en dame), for svaret lød kort og godt: "Hvis De ikke er tilfreds, kan De jo bare flytte."

Hvor det gælder om at forvalte hele afdelingens fællesanliggender uden indblanding fra beboerne, er forretningsudvalget mere smidigt. I forbindelse med de nævnte udskiftninger gik det for sig på følgende måde:

Her bor Kølbæk godt og billigt.

Ejerslykke i Odense. Et af de mange nye boligbyggerier der smækkes op overalt. De kaldes veludstyrede og miljøvenlige og lejen er tårnhøj.

I efteråret 1973 fik alle beboere forud for årets beboermøde tilsendt afdelingens driftsregnskab og en dagsorden, med det sædvanlige indhold, aflæggelse af regnskab o.l.. Først på beboermødet fremlagde forretningsudvalget sit forslag om at udskifte de nævnte installationer til diskussion, og fik det vedtaget uden afgørende modstand. I dagene derefter blev det store flertal af afdelingens beboere så orienteret om den trufne beslutning. Det er forklaringen

på, at man efter at ha' talt med i snevevis af beboere kun har truffet een, der er tilfreds med fornyelserne.

I parantes skal det bemærkes, at mindst to beboere har henvendt sig til det lokale dagblad for at få sagen omtalt, men uden held, ingen på avisen var interesseret i at bringe sagen frem. Der har osse forgæves været rettet henvendelse til Lejernes Landsorganisation, og til

beboernes blad Trappen, men her sidder boligselskabets forretningsfører, Kølbæk, som redaktør. Det er iøvrigt samme mand, der er den egentlige edderkop, og som sammen med en lille flok frivillige medadministratører sidder og forvalter de forskellige afdelinger uindskrænket. Naturligvis deler forretningsføreren heller ikke boligselskab med de mennesker, hvis fællesinteresser han forvalter så fuldstændigt. Han har sin egen rede i et af byens villa-kvarterer.

Nu er udskiftningerne foretaget, de sidste lige før jul, men alle har betalt lejeafgift af tingene lige siden januar 1974, plus selvfølgelig, at der fortsat betales leje af de gamle installationer.

Man betaler altså nu i Ejerslykke leje af to gaskomfurer, og eftersom der er udsigt til at gasforsyningen nedlægges i Odense senest i 1980, er der altså udsigt til, at beboerne i Ejerslykke om få år betaler leje af tre komfurer. Det er måske noget sådant politikernes tænker på, når de siger, at vi danskere lever over evne!

KAM-l's boligcelle i Ejerslykke vil inden næste beboermøde stille forslag om, at den lejeafgift, vi betaler nu, skal bortfalde i tilfælde af nye anskaffelser, og det samme må være tilfældet med lejeafgiften af de gamle installationer, så at vi til enhver tid ikke betaler leje af mere end det vi bruger.

KAM-l's boligcelle i Ejerslykke

Beboermøde i Himmerland

Tirsdag den 3. december samledes 250 beboere fra Planetbyen i Ålborg til afdelingsmøde. På mødet skulle der diskuteres om den nye varme og huslejestigning, og det nye budgetforslag skulle vedtages. Det første diskussionen drejede sig om var de stigende varmeudgifter. Det sidste år er varmen steget med 200%. Den stigning der skulle diskuteres har baggrund i en tilslutning til kommunens fjernvarmecentral.

Under diskussionen klagede beboerne over mangel på tætningslister og en dårlig isolering.

Fra boligforeningens side forsøgte man at slå klagerne tilbage og forklarede, at der havde været dårlige håndværkere. Dette angreb på arbejderne, som under akkord-ræs har opført disse elementhuse, vakte stor harme blandt beboerne.

Efter en meget lang diskussion, der ikke gav nogen resultater, forsøgte jeg at sammenfatte diskussionen og stille foreningen overfor en afgørelse. Jeg pegede på, at diskussionen kunne sammenfattes i tre punkter. Først var der prisen på olien og dermed varmen. Her trak jeg frem, at vi ikke i dag kunne gøre noget ved dette, men den dag ville komme hvor også det bliver muligt. Indtil videre er vi tvunget til at acceptere, at de arabiske lande er begyndt at tage en fornuftig pris for olien, og det er ikke deres prisforhøjelser der er årsag til de skyhøje priser i Danmark. Det er olieselskaberne, som har monopol, der har formået at udnytte situationen til egen fordel. For det andet var der spørgsmålet om lejlighedernes isolering og endelig spørgsmålet om boligforeningsrepræsentanternes ansvar.

Alle på mødet var enige om, at der skulle gennemføres en bedre isolering, men boligforeningens repræsentanter havde ikke taget dette forslag højtideligt. Så afsluttede jeg med at påpege, at jeg ikke havde nogen som helst tillid til at disse repræsentanter ville lo-

ve eller gøre noget som helst konkret ved problemerne, med undtagelse af at forhøje prisen for varme.

Indlægget blev kraftigt bakket op af beboerne.

Klokken var nu allerede 22 inden vi gik igang med det næste punkt, budgettet og dermed spørgsmålet om huslejestigninger. Boligforeningen forklarede, at det var nødvendigt at hæve huslejen på grund af de mange tomme lejligheder. I april sidste år blev huslejen forhøjet med samme begrundelse, men situationen er den samme i dag. Efter boligforeningens egne beretninger står 50 lejligheder tomme, på trods af en massiv kampagne for at udleje dem. Dertil kommer at mange beboere har gjort klart at de vil flytte.

Diskussionen viste med al tydelighed, at boligforeningen på ingen måde forsøger at varetage beboernes interesser, og mange beboere tog ordet og fortalte om hvordan de var blevet behandlet af boligforeningen.

Til sidst var der en der spurgte, hvad der ville ske hvis budgetforslaget ikke blev godkendt. Spørgsmålet slog fuldstændig benene væk under repræsentanterne. Ingen kunne eller ville svare. En af dem blev nærmest desperat og

spurgte en af tjenestemændene hvad der ville ske. Tjenestemanden svarede, at det vidste han, men det havde han ingen pligt til at svare på. Til sidst var formanden for afdelingen tvunget til at svare. Han forklarede at budgettet var lagt i samarbejde med banken og at banken havde godkendt det. Det betyder altså for os beboere, at vi ingen indflydelse har på budgettet. Banken har godkendt det, og så skal vi blot acceptere det.

Klokken var nu 23,30 og hovedparten havde forladt mødet. På det tidspunkt stillede jeg et konkret forslag om at nedstemme budgetforslaget. Afstemningen viste at 30 stemte mod budgettet, 40 stemte for og ca. 10 var ugyldige eller blanke. Havde alle været til stede var budgetforslaget blevet nedstemt.

Lad os til sidst blot slå fast, at al tale om beboerdemokrati og boligforeninger, Lejernes Landsorganisation osv. ikke hjælper et hak på vores boligsituation. Det er intet andet end skindemokrati, som skal gøre det lettere at tvinge huslejerne i vejret og sikre kapitalisterne deres profitter på boligbyggeriet.

En beboer.

KAMPFOND

GIRO
20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13, 4.,
2000 København F

Tegn abonnement på
Foreningen Venskab
med Kinas småskrif-
ter om livet i Kina.
15 kr for 10 hefter.

Foreningen
VENSKAB med
KINA
Lærervej 5 - 8200 Århus N

Arbejder- slut op om KAM-l meld dig til grundskoling

I alle byer, hvor KAM-l er repræsenteret, er der grundskolingskurser for folk, der ønsker at blive medlem af KAM-l.

KAM-l er ikke nogen småborgerlig vælgerforening eller en akademisk diskussionsklub, men derimod en organisation af aktive revolutionære, der bygger deres praktiske arbejde på den videnskabelige socialisme, således som den er skabt og videreudviklet af Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung.

Derfor går vejen til medlemskab over deltagelse i en grundskoling, hvor deltagere får et første overblik over de grundlæggende revolutionære skrifter.

Vi opfordrer alle arbejdere, der har indset, at vi behøver et nyt revolutionært ar-

bejderparti i kampen for socialismen, til at gå med i KAM-l's grundskoling.

Kurset går over 10 aftener, og omfatter følgende emner:

1. Introduktionsmøde
2. Den historiske materialisme
3. Dialektikken
4. Erkendelsesteorien
- 5./6. Marxismens politiske økonomi.
7. Staten
8. Partiet
9. Kam-l's politiske platform
10. Opsummering med henblik på forbedringer af kommende studiekredse

Tag kontakt med de lokale afdelinger, eller henvend dig til forbundet centralt.

ARBEJDERFORLAGET

Fr. Engels:	Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1 kr
V.I. Lenin:	Om strejker	2 kr
	Staten	2 kr
	De russiske socialdemokraters opgaver	1 kr
	Et brændende spørgsmål - om kampen for det revolutionære parti	3 kr
	Hvad skal man begynde med - artikler om partiopbygning i Rusland	4 kr
J. Stalin:	Mod forladigelserne af parolen om selvkritik	1 kr
	Samtale med Emil Ludwig	1 kr
	Om dialektisk og historisk materialisme	3 kr
	Om partiet	3 kr
E. Thälmann:	Tyskland, socialdemokratiet og fascismen	1 kr
	Politisk platform (fra KFML(r)'s 3. kongres)	4 kr
O. Nyström:	Fascisme og socialfascisme	3 kr
	Strasbourgteserne, om den økonomiske kamps taktik	1 kr
	SUKP(b)'s historie, kap. 1 og 2	4 kr
V.I. Lenin:	Brev til en kammerat - om vore organisatoriske opgaver	3 kr
Fr. Engels:	Kommunismens grundsatninger	3 kr
J. Stalin:	Kort om meningsforskellene i partiet	5 kr
	SUKP(b)'s historie, kap. 3	5 kr
	KAM-l's GRUNDCIRKEL (Studiespørgsmål)	4 kr
	ARBEJDETSANGE (nye og gamle i udvalg, med akkorder)	3 kr

Pris + porto indsættes
på giro 23 42 79

ARBEJDERFORLAGET
Nørregade 65 5000 Odense

Proletarer i alle lande, foren jer

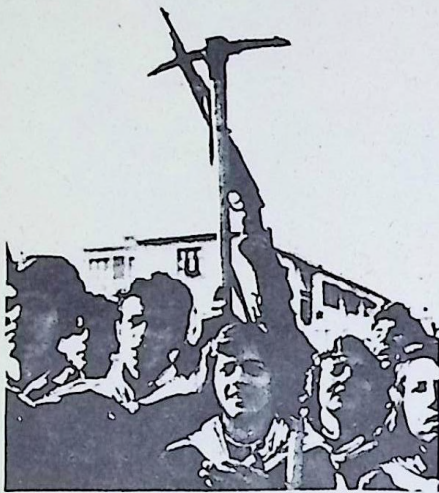
ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

JANUAR

O 1
T 2
F 3
L 4
S 5
M 6
T 7
O 8
T 9
F 10
L 11
S 12
M 13
T 14
O 15
T 16
F 17
L 18
S 19
M 20
T 21
O 22
T 23
F 24
L 25
S 26
M 27
T 28
O 29
T 30
F 31

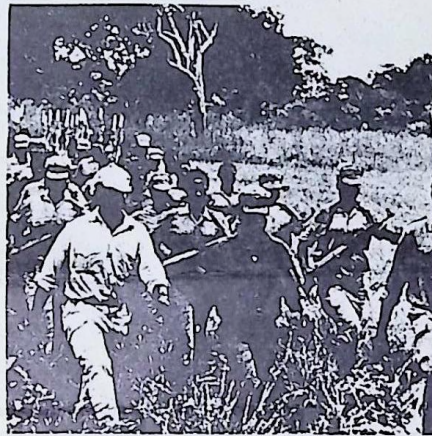
11/1/1946 Grundlæggelse af Folkerepublikken Albanien.

- 3/1 1898 De samvirkende Fagforbund dannes.
11/1 1919 Karl Liebknecht og Rosa Luxemburg myrdes.
21/1 1924 V.I. Lenin dør.
27/1 1973 USA tvinges til at undertegne Paris-aftalen.
28/1 1918 Den tyske revolution starter.
30/1 1918 Revolutionær folkeregering i Finland.
1933 Hitler-fascisterne overtager magten i Tyskland.

FEBRUAR

L 1
S 2
M 3
T 4
O 5
T 6
F 7
L 8
S 9
M 10
T 11
O 12
T 13
F 14
L 15
S 16
M 17
T 18
O 19
T 20
F 21
L 22
S 23
M 24
T 25
O 26
T 27
F 28

- 2/2 1943 Vendepunktet i 2. verdenskrig. Den røde arme slår Hitler-tropperne ved Stalingrad.
3/2 1930 Vietnam's Arbejder Parti dannes.
11/2 1918 Stormen på børsen.
1968 FNL's Tet-offensiv i Syd-Vietnam.
16/2 1936 Folkefronten vinder valget i Spanien.
23/2 1917 Den demokratiske februarrevolution i Rusland.
24/2 1848 Det kommunistiske manifest offentliggøres i London.
27/2 1933 Rigsdagsbranden i Berlin.

4/2/1961 MPLA begynder befrielseskampene i Angola.

MARTS

L 1
S 2
M 3
T 4
O 5
T 6
F 7
L 8
S 9
M 10
T 11
O 12
T 13
F 14
L 15
S 16
M 17
T 18
O 19
T 20
F 21
L 22
S 23
M 24
T 25
O 26
T 27
F 28
L 29
S 30
M 31

18/3/1871 Pariserkommunen dannes

- 2/3 1969 De sovjetiske social-imperialister krænker Kina's grænse ved Ussuri-floden.
4/3 1919 Den kommunistiske 3. Internationale stiftes.
5/3 1871 Rosa Luxemburg fødes.
1953 J. V. Stalin dør.
8/3 1910 "Kvindens internationale kamdag".
9/3 1952 Alexandra Kollontai dør.
14/3 1883 Karl Marx dør.
21/3 1848 Den borgerlige revolutions begyndelse.
1919 Rådsrepublikken proklameres i Ungarn under Bela Kun.
25/3 1949 Danmark indlemmes i Nato.

APRIL

T 1
O 2
T 3
F 4
L 5
S 6
M 7
T 8
O 9
T 10
F 11
L 12
S 13
M 14
T 15
O 16
T 17
F 18
L 19
S 20
M 21
T 22
O 23
T 24
F 25
L 26
S 27
M 28
T 29
O 30

- 9/4 1940 Hitler-fascisternes overfald på Danmark og Norge.
13/4 1956 100.000 arbejdere demonstrerer mod mæglingsforslagets ophøjelse til lov.
15/4 1912 Kim Il Sung fødes.
16/4 1886 Ernst Thälmann fødes.
23/4 1924 Første Socialdemokratiske regering i Danmark (Stauning).
24/4 1974 Spínola's militærkup i Portugal.
25/4 1937 Hitler-fascisterne udletter den spanske by Guernica ved luftbombardementer.
27/4 1968 Politi-overfald på Vietnam-demonstration foran den amerikanske ambassade.

22/4/1870 V.I. Lenin fødes.

MAJ

T 1
F 2
L 3
S 4
M 5
T 6
O 7
T 8
F 9
L 10
S 11
M 12
T 13
O 14
T 15
F 16
L 17
S 18
M 19
T 20
O 21
T 22
F 23
L 24
S 25
M 26
T 27
O 28
T 29
F 30
L 31

- 5/5 1818 Karl Marx fødes.
1872 Slaget på fælleden. Politi hugger ind på arbejder-demonstration.
1945 Tysk kapitulation i Danmark.
7/5 1954 Fransk imperialismes nederlag ved Dien Bien Phu i Vietnam.
9/5 1974 Majstrejkerne i Danmark starter.
13/5 1968 Generalstrejke og gadekampe i Paris. Majoprørets begyndelse.
14/5 1931 Demonstrationer i Ådalen (Sverige). 5 arbejdere dræbt af militæret.
19/5 1890 Ho Chi Minh fødes.
24/5 1899 Storlock-out. Sluttes med septemberforligets vedtagelse.

1/5/1890 Arbejderklassens internationale kampdag indstiftes.

JUNI

S 1
M 2
T 3
O 4
T 5
F 6
L 7
S 8
M 9
T 10
O 11
T 12
F 13
L 14
S 15
M 16
T 17
O 18
T 19
F 20
L 21
S 22
M 23
T 24
O 25
T 26
F 27
L 28
S 29
M 30

- 6/6 1969 FNL danner revolutionsregering i Sydvietnam.
18/6 1882 Georgi Dimitroff fødes.
20/6 1933 Clara Zetkin dør.
22/6 1941 Hitler-fascisterne angriber Sovjetunionen.
I Danmark arresteres 400 kommunister. DKP forbydes.
25/6 1962 FRELIMO dannes.
21/6 1871 Socialdemokratiet grundlægges.

25/6/1950 Koreakrigen begynder

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (TR 6627)

ODENSE
RØDE STJERNE
ALLEGADE 19 o.g.
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDEVEJ 29
9250 GUG

ÅRHUS
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS

JULI

T 1
O 2
T 3
F 4
L 5
S 6
M 7
T 8
O 9
T 10
F 11
L 12
S 13
M 14
T 15
O 16
T 17
F 18
L 19
S 20
M 21
T 22
O 23
T 24
F 25
L 26
S 27
M 28
T 29
O 30
T 31

1/6/1921 Kinas Kommunistiske Parti stiftes og begynder ledelsen af den kinesiske revolution.

2/7 1949 Georgi Dimitroff dør.

5/7 1857 Clara Zetkin fødes.

7/7 1937 Japan angriber Kina.

14/7 1789 Den franske revolution begynder. Bastillen stormes.

18/7 1936 Den spanske borgerkrig begynder.

24/7 1943 Mussolinis fald.

AUGUST

F 1
L 2
S 3
M 4
T 5
O 6
T 7
F 8
L 9
S 10
M 11
T 12
O 13
T 14
F 15
L 16
S 17
M 18
T 19
O 20
T 21
F 22
L 23
S 24
M 25
T 26
O 27
T 28
F 29
L 30
S 31

1/8 1914 Den 1. verdenskrig begynder.

5/8 1895 Friedrich Engels dør.

6/8 1945 Den første atombombe kastes over Hiroshima: 100.000 døde.

8/8 1966 Den kinesiske kulturrevolution begynder. De 16 punkter om kulturrevolutionen vedtages af Centralkomiteen.

13/8 1871 Karl Liebknecht fødes.

18/8 1944 Ernst Thälmann myrdes af Hitler-fascister.

21/8 1968 De russiske social-imperialister invaderer Tjekkoslavalet.

29/8/1943 Fra Folkestrejken i Odense

SEPTEMBER

M 1
T 2
O 3
T 4
F 5
L 6
S 7
M 8
T 9
O 10
T 11
F 12
L 13
S 14
M 15
T 16
O 17
T 18
F 19
L 20
S 21
M 22
T 23
O 24
T 25
F 26
L 27
S 28
M 29
T 30

2/9/1945 Den Demokratiske Republik Vietnam proklameres

1/9 1939 Hitler-fascisterne overfalder Polen. Den 2. verdenskrigs begyndelse.

4/9 1969 Ho Chi Minh dør. 1970 Allende's folkefront sejrer.

9/9 1948 Den Demokratiske Folkerepublik Korea udråbes.

11/9 1973 Militærkup i Chile. Allende myrdes.

21/9 1933 Dimitroff-processen i Tyskland.

24/9 1973 Gulea-Bissau opnår uafhængighed.

28/9 1864 Den 1. Internationale dannes.

30/9 1965 Mordene på hundredetusinder af kommunister i Indonesien begynder.

OKTOBER

O 1
T 2
F 3
L 4
S 5
M 6
T 7
O 8
F 10
L 11
S 12
M 13
T 14
O 15
T 16
F 17
L 18
S 19
M 20
T 21
O 22
T 23
F 24
L 25
S 26
M 27
T 28
O 29
T 30
F 31

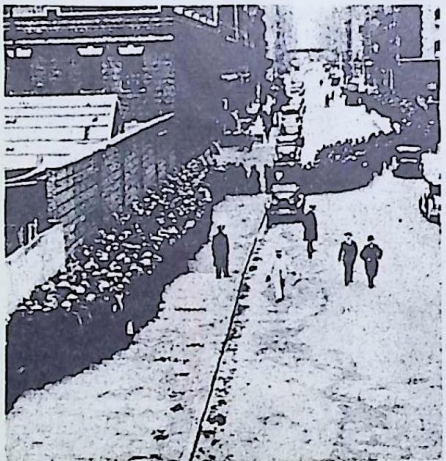
1/10 1949 Den Kinesiske Folkerepublik udråbes.

13/10 1945 Koreas Kommunistiske Parti dannes.

15/10 1871 Den Internationale Arbejderforening dannes. Dansk afdeling af 1. Internationale.

16/10 1908 Enver Hoxha fødes.

23/10 1923 Hamborg-opstanden.

24/10/1929 Kæmpe kursfald på børsen i New York indleder Verdenskrisen.

NOVEMBER

L 1
S 2
M 3
T 4
O 5
T 6
F 7
L 8
S 9
M 10
T 11
O 12
T 13
F 14
L 15
S 16
M 17
T 18
O 19
T 20
F 21
L 22
S 23
M 24
T 25
O 26
T 27
F 28
L 29
S 30

7/11/1917 Oktoberrevolutionen i Rusland (25/10/1917 efter gammel tidsregning)

3/11 1918 Kiel-matrosernes væbnede opstand (Tyskland).

8/11 1941 Albaniens Kommunistparti dannes.

9/11 1918 November-revolutionen i Tyskland. 1919 DKP dannes.

13/11 1918 Slaget på Grønttorvet.

28/11 1820 Friedrich Engels fødes.

29/11 1944 Albanien befriet. (Nationaldagen).

30/11 1967 Den Demokratiske Folkerepublik Jemen dannes.

DECEMBER

M 1
T 2
O 3
T 4
F 5
L 6
S 7
M 8
T 9
O 10
T 11
F 12
L 13
S 14
M 15
T 16
O 17
T 18
F 19
L 20
S 21
M 22
T 23
O 24
T 25
F 26
L 27
S 28
M 29
T 30
O 31

10/12 1960 FNL, Sydvietsnams Nationale Befrielsesfront, dannes.

14/12 1841 Louis Pio fødes. 1970 Polske arbejderes opstand mod det nye borgerskab og Gomulka-styret.

18/12 1972 Terrorbombardementer af Hanoi og Haiphong.

21/12 1879 J. V. Stalin fødes.

26/12 1893 Mao Tsetung fødes.

30/12 1973 KAM-1 dannes.

9/12/1969 Kiruna-strejken begynder. Arbejderne danner deres egen strejkekomite

REVOLUTIONEN ER HOVEDSTRØMMEN I VERDEN I DAG

Proletarer i alle lande, foren jer

ARBEJDERBLADET

KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

TILLÆG TIL ARBEJDERBLADET 1/75:

ERIK HANSENS FALD

Når krisen står for døren, rationaliserer kapitalisterne ekstra meget, for redde profitten hjem. Dette gælder også Burmeister & Wains Skibsbyggeri. Kort efter, at den nye ejer, Jan Bonde Nielsen, overtog værftet, startede han udarbejdelsen af en rationaliseringsplan, den såkaldte P 78.

Første gang B&W's arbejdere hørte om P 78 var på et orienteringsmøde i kantine i efteråret, hvor Jan Bonde Nielsen meddelte, at værftets reparationsafdeling som første led i planens gennemførelse ville blive nedlagt. Arbejdernes bestyrelsesrepræsentant, DKP'eren Helmer Hansen, stillede sig ved samme lejlighed op og beklagede dette skridt, men gik i øvrigt fuldt og helt ind for planen.

Efterhånden som arbejdspladsens interesse for planen voksede, begyndte rygterne at svirre på værftet, og samtidig voksede også kravet om planens offentliggørelse. Selv den daværende fællestillidsmand, Erik Hansen, krævede i et dobbeltinterview med partikammeraten Helmer Hansen i Land og Folk planen udleveret, skønt Helmer, der sad ved siden af ham, bare havde behovet at dykke ned i mappen efter den. Da firmaets ledelse prøvede at berolige arbejdspladsen med, at der bare var tale om, hvad de kaldte "nogle løse notater", var samme Helmer Hansen da også den første til at efterplapre dem, og det samme gentog sig, da Erik Hansen, stillet overfor eksakte planer om afskedigelse af 1100 mand, hævdede, at firmaet havde droppet planen.

Fællesklubbens forretningsudvalg med Erik Hansen i spidsen havde med andre ord mere tillid til de udflugter, ledelsen fremkom med i en betrængt situation, end til de dokumenter, der var stemplet "strengt fortroligt" som det var tilfældet med P 78. Tilbage står imidlertid, at reparationsafdelingen er nedlagt, at firmaet er gået over til serieproduktion samt at man i 1975 vil virkeliggøre andre dele af P 78.

Den 26. november blev der i forbindelse med arbejdsløshedsdemonstrationen afholdt arbejdermøde på B&W. På dette møde blev der vedtaget en resolution, der gik ind for total nægtelse af overarbejde, hvilket var en skærpelse af den gamle ordning, der tillod overarbejde mod afspadsering indenfor 14 dage. Denne afgørelse passede imidlertid ikke Erik Hansen & Co. De undlod i 2 dage at meddele firmaets ledelse denne beslutning. Ugen efter annoncerede Erik Hansen en ny afstemning om samme emne, hvor han samtidig anbefalede at gå tilbage til den gamle afspadseringsordning. Men han og forretningsudvalget ville undgå et nyt arbejdermøde og planlagde derfor en skriftlig afstemning i frokosten uden nogen debat. Dette vakte stor harme på arbejdspladsen. Bl.a. truede en af de største klubber på værftet med at tage sit medlemsskab af Fællesklubben op til revision, hvis der ikke blev åben mikrofon.

Resultatet blev derfor et nyt arbejdermøde, hvor den gamle afspadseringsordning blev vedtaget. Men samtidig var der et flertal for at forlænge arbejdermødet ud over frokosten - dette på trods af Helmer Hansens ihærdige anstrengelser for at jage folk i arbejde. Under den videre debat blev der stillet et mistillidsvotum til Erik Hansen og det øvrige forretningsudvalg. Begrundelsen var bl.a. at disse folk var sammenspist med firmaets ledelse - ikke mindst i

forbindelse med P 78. Mistillidsvotummet blev vedtaget med et flertal på 80 stemmer. Dette havde Erik Hansen & Co. imidlertid heller ikke til hensigt at bøje sig for. Med den begrundelse, at en del arbejdere havde forladt mødet inden afstemningen, krævede han en ny afstemning. Og ved den nye afstemning var der en majoritet for mistillidsvotummet på over 400 stemmer !

Først i det nye år afholdt Fællesklubbens repræsentantskab ekstraordinært møde, for at sammensætte et nyt forretningsudvalg. Her blev tillidsmand Sv. Åge Jacobsen af de øvrige tillidsmænd indstillet til posten som fællestillidsmand, Men han krævede, for at modtage valg, at få et af ham selv opstillet forretningsudvalg bag sig. Dette blev ved afstemning forkastet med stemmerne 49 - 49, og et nyt forretningsudvalg, hvoraf de 3 havde siddet i det afgående, blev valgt med stemmerne 50 - 48. I betragtning af, at 3 af 5 medlemmer havde modtaget to mistillidsvotaer fra arbejdspladsen, havde det været nok så rimeligt, at lade det først opstillede sidde de 3 måneder til repræsentantskabets ordinære møde, eller i det mindste lægge afgørelsen ud på et nyt arbejdermøde.

Nu vedtog det nye forretningsudvalg at afholde afstemning på arbejdspladsen, ikke om deres eget mandat, men om, hvorvidt valg af fremtidigt forretningsudvalg skal godkendes ved urafstemning. Dette forslag er for nylig blevet vedtaget med 1400 stemmer mod 600, og der vil nu blive nedsat et udvalg, der skal udforme forslag til de nærmere regler for urafstemning.

Trængslernes tid ser imidlertid ikke ud til at være forbi endnu. Det siddende forretningsudvalg - og bag dem et knebent flertal i repræsentantskabet - har allerede vist, at de ikke godvilligt vil overdrage deres magt til arbejdermøderne. Og de har endnu muligheder for at forhindre dette. Dels kan det ovennævnte lovudvalg arbejde langsomt. Dels kan det komme med det forslag, at repræsentantskabet skal opstille kandidaterne til forretningsudvalget, og arbejdspladsen skal så bare godkende eller forkaste.

Det rigtige må selvfølgelig være, at kandidaterne både opstilles og vælges direkte af arbejdspladsen, og ikke af repræsentantskabet. Ikke fordi vi - som andre organisationer på venstrefløjen - tror, at denne demokratisering kan danne grundlag for at gøre fagforeningen til en kamporganisation. Det afgørende er derimod, at jo mere magt, der bliver lagt over på arbejdermøderne, jo større muligheder er der for - når fagpamperne er tilstrækkeligt afsløret i flertallets øjne - at arbejdspladsen tager sagen i sine egne hænder og vælger en kampvillig og ærlig ledelse for de kampe, som arbejderne på B&W uundgåeligt vil blive kastet ud i.

B&W - cellen.

ITALIEN: krisen uddybes arbejdernes kamp udvikles

I San Basilio, et af Rom's store arbejderkvarterer, har arbejdere med held besat 10.000 tomme lejligheder. Store politistyrker med helikoptere blev sat ind, men formåede ikke at forhindre besættelsen.

Italien er et af de vesteuropæiske lande, hvor den kapitalistiske krise har ramt hårdest. Inflationen var sidste år oppe på 25%, ca. 2 millioner er arbejdsløse, statsgælden vokser til stadighed, den ene regeringskrise afløser den anden - dette er nogle af ingredienserne.

Stat og kapital har ført en hård konfrontationspolitik for at forsøge at tvinge arbejderklassen til at betale regningen på kapitalens krise.

Men de har mødt hård modstand. Enhver regeringsforanstaltning om nye prisforhøjelser er blevet besvaret med landsomfattende strejker og massive demonstrationer. Lukkede fabrikker er blevet besat af arbejderne,

Men det er ikke kun på arbejdspladserne, kampen foregår. Mange familier, der ikke har haft råd til at skaffe sig et ordentligt sted at bo, er nu begyndt at tage sagen i egne hænder. Gennem husbesættelser har titusinder af familier skaffet sig boliger i det nybyggeri, ingen har haft råd til at leje. De har været nødt til at forsvare deres boliger i blodige sammenstød med politiet, der adskillige gange har prøvet at smide dem ud af husene. Takket være den gode organisering af husbesættelserne har de kunnet holde stand og har vundet bred støtte og sympati for deres kamp.

Kampen til forsvar for levevilkårene samler stadig flere, og i stadig større grad umuliggøres gennemførelsen af regeringens krisepolitik.

PCI - HISTORISK KOMPROMIS MED BORGERSKABET

Forudsætningen for den reformistiske løsning på krisen er et klassesamarbejdsparti med basis i arbejderklassen. I mangel af et stærkt socialdemokrati har monopolkapitalen vendt sine blikke mod PCI, det Moskva-revisionistiske kommunistparti i Italien. PCI er et masseparti i den forstand, at det hører mellem 20 og 30% af stemmerne ved parlamentsvalgene. Det har også den politisk ledende rolle i den største fagforening. PCI har velvilligt taget udfordringen op. Det har lagt socialismen på hylden og har, med generalsekretær Berlinguers ord, indgået "det store historiske kompromis mellem de kræfter, der samler og repræsenterer det italienske folks store flertal", hvilket vil sige, at PCI arbejder på et regeringsamarbejde med det kristelige demokratiske parti - Italiens største parti, som nærmest svarer til en mellemting mellem Venstre og Kristeligt Folkeparti herhjemme!

PCI indrømmer, at det er en trætte, men med Berlinguer: "en videnskabelig trætte", som indeholder "en klar vision af det mulige". Hvad det "mulige" er, udtrykker Berlinguer således:

"Landets krise er i dag så alvorlig, at den tvinger arbejderklassen til på en pres-

serende måde at påtage sig det nationale ansvar og opfylde den ledende funktion ud fra en oppositionsstilling."

Og på PCI's centralkomitemøde i oktober -73 blev det endnu tydeligere:

"Vi kommunister mener, at generaliserede lønkrav ikke gavner arbejderklassen og den økonomiske og demokratiske udvikling." Og: "Ved at forkaste den korporative (!) lønkamp kan arbejderklassen blive hovedrepræsentanten for nationens overordnede interesser."

Dette er intet andet end ren og skær socialdemokratisme: arbejderne skal vise løntilbageholdenhed i nationens (læs: borgerskabets) interesse!

ARBEJDERKLASSENS KAMP - FABRIKSRÅDENE

Men er der i dag mulighed for at få opbakning i arbejderklassen for en klassesamarbejdspolitik?

I de spontane kampe er både de krav, der rejses, og de militante kampformer, der bruges, udenfor rammerne af en reformistisk politik.

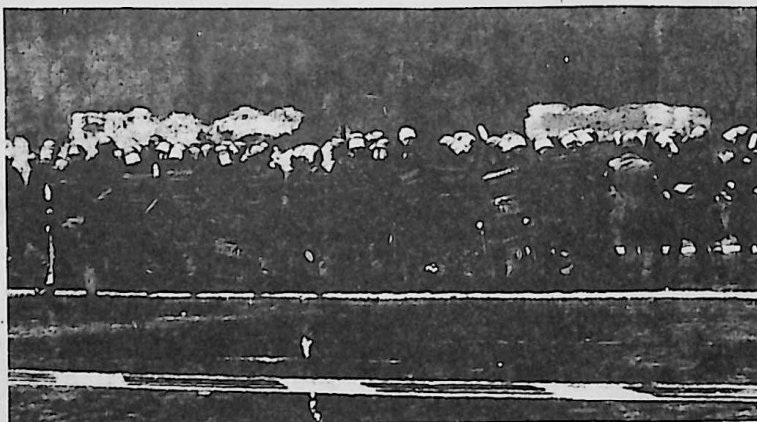
I de sidste par års arbejdskampe på italienske virksomheder har arbejderne i stigende grad selv taget initiativet og valgt deres egen ledelse. De reformistiske fagforeninger havde vist sig at være udelige til at fremføre og lede kampen for deres krav. Ved denne udvikling risikerede fagforeningerne at miste deres indflydelse. Det var derfor fagforeningerne, der tog initiativet til dannelsen af fabriksråd. Herigennem ville man tilgodese arbejdernes krav og direkte indflydelse, og samtidig regnede man med at få kontrol over de militante arbejdere.

Fabriksrådene har nu eksisteret i fem år og findes på ca. 5000 fabrikker og arbejdspladser. Medlemmerne af fabriksrådet vælges direkte af arbejderne, og de kan umiddelbart afsættes, hvis arbejderne er utilfredse med deres repræsentant. Fabriksrådene er blevet en skueplads for kampen mellem den reformistiske og den revolutionære linie i arbejderklassens kamp. For de revolutionære arbejdere har det betydet bedre muligheder for at nå ud til flere arbejdere og vinde støtte for deres politik.

I hvilken grad fabriksrådene kan blive et redskab i arbejderklassens fortsatte kamp er afhængigt af, om det lykkes at fravriste de reformistiske fagforeningsbureaukrater kontrollen og indflydelsen i rådene.

I dag findes der ikke et kommunistisk parti, der kan føre arbejderklassens spontane kamp videre i en kamp for at styrte den kapitalistiske stat og til oprettelsen af en socialistisk arbejderstat. Men der findes forskellige revolutionære organisationer, som får en stadig større opbakning hos arbejderne for deres politik. Tendensen til samarbejde og fornuftige afklarende diskussioner er i dag den dominerende i forholdet mellem de forskellige organisationer.

Super- magterne og Italien

Den italienske statsmagts politistyrker udkommanderet mod demonstrationer i Rom for at beskytte USA's udenrigsminister Henry Kissinger.

Italiens geografiske beliggenhed, centralt i Middelhavet, gør det til et militærstrategisk vigtigt område. Derfor gælder rivaliseringen mellem de to supermagter, USA og Sovjet, i Middelhavsområdet ikke mindst Italien. USA forsøger militært og politisk at kontrollere udviklingen i Italien, dels gennem NATO, og dels gennem direkte finansielle støtte til de mest USA-venlige kræfter inden for borgerskabet, herunder de fascistiske. Samtidig forsøger USA at holde

Sovjets indflydelse - gennem det revisionistiske PCI - ude. Da den italienske statsminister i efteråret -74 var i USA, fik han tilsagn om et stort dollarlån fra den amerikanske regering - på den betingelse, at PCI ikke får regeringsindflydelse. USA-imperialismen ønsker ikke en udvikling som i f.eks. Portugal, hvor socialimperialismens indflydelse er vokset betydeligt efter militærkuppet sidste år, takket være det portugisiske revisionistpartis regeringsdeltagelse.

Fortsat fra side 1 de demokratiske ...

død af underernæring og intet tyder på, at regeringen har til hensigt at opfylde de sultestrejkenes krav.

RAF-gruppens politiske grundlag er den småborgerlige strømning, anarkismen, som ser den individuelle terror som et politisk våben, som udført af en lille kerne af 'helte', skal 'vække' folkemasserne til kamp mod det kapitalistiske system. Kommunisten har altid taget afstand fra den slags teorier. Men det vesttyske borgerskab var ikke sent til at udnytte den nedskydning af en vestberlinsk dommer, foretaget af RAF-sympatisører, som fandt sted kort efter den ene fanges død: Myndighederne iværksatte en gigantisk hetz og forfølgelse af ikke blot RAF-medlemmer og -sympatisører, men af alle, der blot har udtalt den mindste form for protest mod den behandling, fangerne i fængslerne bliver udsat for. De vesttyske kommunister og andre progressive, der har demonstreret og på anden måde lavet aktioner mod den umenneskelige behandling af RAF-fangerne, bliver af myndighederne behandlet som kriminelle.

HETZ OG RAZZIAER MOD PROGRESSIVE

For det første er det sket gennem razziaer, udført af specialtrænede politisoldater bevæbnet med maskinpistoler, hos en lang række progressive og revolutionære enkeltpersoner. Alene om morgenen den 27. 11. 74 blev omkring hundrede lejligheder overalt i Vesttyskland overfaldet, adskillige blev arresteret, og der var talrige tilfælde af grov brutalitet imod ofre. F.eks. blev der i Frankfurt affyret en fåregaspistol direkte i øjnene på en pige, der begyndte at skrike, da hendes dør blev slået ind af politisoldaterne. Beslaglæggelser og konfiskering af blade og andet materiale har fundet sted i stor stil under disse razziaer. For det andet tog regeringen skridt til at foretage en omfattende skærpelse af retspraksis i for-

bindelse med politiske retssager. Det er bl.a. sket med et lovfor-slag, der på drastisk vis indskrænker advokaternes ret til at tale med deres klienter. Samtaler med forsvarere og klienter kan fremtidigt overvåges af en dommer, ja, anklagede kan helt fratrækkes muligheden for en forsvarer i retssalen, hvis denne mistænkes for politisk sympati med den anklagede. Det vesttyske borgerskab lægger således op til helt utilsørede politiske skueprocesser, hvor forsvareren enten er stum statist eller aktiv håndlanger for anklageren. Alle regeringens foranstaltninger bakkes massivt op af det overvældende flertal af blade og aviser og af radio/TV. Det "offensive forsvar for retsstaten", som den vesttyske indenrigsminister kalder det, indebærer videre en yderligere centralisering af forbunds-politiet, et planlagt forbud mod revolutionær litteratur, foruden en række "hemmelige beslutninger", som ingen kender til udover dem, der deltog i en nyligt afholdt indenrigs- og justitsministerkonference.

Den revolutionære arbejderbevægelse, der er under opbygning i Vesttyskland, arbejder under særdeles vanskelige vilkår. Dens medlemmer og sympatisører udsættes for systematisk forfølgelse og terror. Inden for et år er to medlemmer af den kommunistiske bevægelse blevet nedskudt af politiet. I øjeblikket foregår der retssager mod andre medlemmer for deltagelse i forbudte sørgedemonstrationer i anledning af de nedskudtes begravelse.

KAMP FOR DE DEMOKRATISKE RETTIGHEDER

Men samtidig står det klart, at kampen imod de fascistiske tendenser og kampen for de demokratiske rettigheder ikke kan overlades til borgerlige og småborgerlige jurister og kulturpersoner. Kun en slagkraftig massebevægelse med arbejderklassen i spidsen kan effektivt forsvare de demokratiske rettigheder.

Fortsat fra side 1

anerkend ...

På baggrund af USA's og Saigons fortsatte aggressioner og Thieu-klikkens vægring ved at indlede alvorlige forhandlinger skærpede PRG i oktober sine forhandlingskrav. Da det er nytteløst at prøve at få Thieu til forhandlingsbordet, kræver man nu hans afgang og en ny regering før forhandlingerne kan komme i stand.

Lederen af PRG's Informationskontor i København, Le Van Nhut, siger herom i december-nummeret af PRG-bulletin:

"Måtte de (USA) omsider tage ved lære af deres fatale fejltagelser og slå ind på den eneste vej, der fører til virkelig fred, nemlig den vej, som PRG har anvist i sin erklæring af 8. 10. 1974: USA må totalt og definitivt indstille sit militære engagement og enhver indblanding i Sydvietsnams indre anliggender; samtlige civilklædte amerikanske militærrådgivere må forlade Sydvietnam; Nguyen Van Thieu og konsorter, som er den væsentligste hindring for en fornuftig ordning af de aktuelle politiske problemer i Sydvietnam, må fjernes og erstattes af en regering, der går ind for fred, forsoning og national enhed, og som forpligter sig til nøje overholdelse af Parisaftalen." - PRG er villig til at indlede forhandlinger med en sådan ny regering, og han understreger til sidst: "Hvis amerikanerne alligevel fortsætter deres neo-kolonialistiske krig i vort land og nægter at løse Vietnam-spørgsmålet på basis af Parisaftalen, ser FNL, PRG og den sydvietnamske befolkning sig nødsaget til at intensivere frihedskampen indtil den endelige sejr er vundet."

Det er på denne baggrund man skal vurdere den store sejr, som folkets væbnede befrielsesstyrker vandt i Phuoc Long-provinsen, da provinshovedstaden Phuoc Binh den 7. januar i år blev erobret efter heftige kampe.

USA's og Saigons øjeblikkelige svar herpå har været en fortsættelse af deres beskidte metoder: terrorbombning mod civilbefolkningen i Loc Ninh og Phuoc Binh. Og USA

har raslet med sabelen og afsendt en stor flådeenhed med hangarskibet "Enterprise" "mod ukendt mål!" At Jørgen Flindt Petersen kan sidde i TV-avisen og snakke om "PRG's og Nordvietnams nye offensiv" og at Saigon-hærens nye nederlag skyldes "underbemanding og manglende materiel" er betegnende for de danske nyhedsmediers holdning til Vietnamspørgsmålet, hvor Saigons propaganda og de amerikanske nyhedsbureauers telegrammer ukritisk overtages. Lige som det afspejler det danske borgerskabs og dets skiftende regeringers holdning.

Saigons hær mangler ikke materiel og er ikke underbemandet. Det er en af verdens største hære på 1 million mand, og Saigons luftvåben er et af verdens største og mest moderne. Men Saigonhæren kan aldrig vinde, når enhver bonde og arbejder er en fjende, og soldaterne i stadig større grad nægter at myrde sine landsmænd og derfor hver uge deserterer i tusindvis. Soldater som af nød eller under tvang er presset ind i hæren.

De danske regeringers politik går ud på at ignorere den eneste sande repræsentant for befolkningen i Sydvietnam, skønt Parisaftalerne betød en faktisk anerkendelse af PRG, som regering for de befriede områder. Denne politik har man så understøttet med en USA-fremstillet myte: myten om krigen mellem Nord- og Sydvietnam.

KUN ET VIETNAM

Men sandheden er at der kun eksisterer et Vietnam, et vietnamsk folk. "Sydvietnam" er en kunstig frembringelse, skabt af de imperialistiske magter for at dæmpe op for folkets anti-imperialistiske befrielseskamp.

Og den "regering" i Sydvietnam, som Danmark anerkender, er en lige så kunstig frembringelse: en bande forrædere og lejemordere hentet frem af dybet for at tjene imperialismens sag.

Derfor er der i dag kun en sand repræsentant for befolkningen i Sydvietnam: PRG, og enhver ven af freden må arbejde for en anerkendelse af PRG.

debat debat debat debat debat debat debat

DEBAT OM LINIEN I VALGET

Forud for folketingsvalget udsender politbureauet et oplæg til samtlige medlemmer i forbundet. Formålet var at rejse en diskussion om hvilken taktik vi skulle lægge i den aktuelle situation. Vi bringer her dels uddrag af politbureauets diskussionsoplæg dels indlæg fra en del afdelinger, enkeltpersoner og celler i forbundet, som vi mener er repræsentative for diskussionen.

Diskussionen er kun indledt i forbundet og vil blive videreført og afsluttet i vort teoretiske tidsskrift Kampens Vej. Endvidere vil alle indlæg, såvel som politbureauets diskussionsoplæg blive bragt i fuld længde i Kampens Vej.

DEBATINDLÆG

HORSENSAFDELINGEN (i uddrag)

Spørgsmålet drejer sig om forbundets forhold til de bevidste arbejdere. Og vi istemmer PB's definition af den bevidste arbejder, selvom det er svært at sætte på tryk, men det væsentlige er også at "den bevidste arbejder må defineres i forhold til klassekampens aktuelle niveau, og arbejdernes aktuelle erfaringer". Men herafter skiller vejene så. Flertallet, som mener, at vi ikke skal opfordre til at stemme og mindretallet, som mener at vi skal. Mindretallets argumenter ligger meget tæt op ad PB's.

Flertallet mener ikke vi opnår noget som helst ved at opfordre til at stemme på DKP. Argumentet med at vi bagefter vil kunne afsløre DKP holder ikke. Vi tror ikke, at de arbejdere, som stemmer på DKP af sig selv vil kunne finde ud af, at nu har DKP spillet fallit, og hvilke muligheder har vi for at hjælpe dem? Et månedsblad (som sandt for dyden ikke indtil nu har afsløret alt for meget af DKP's arbejde i folketinget), samt meget få folk på arbejdspladserne.

Vi tror ikke argumentet holder. Og hvis man ser lidt nøjere efter i det nuværende valg (det er man jo nødt til, for at det ikke skal være alt for ukonkret) så står valget jo mellem en V-regering, en S-regering eller en V-S-regering. Og hvis vi ikke kan gøre alvor af vores afsløringer efter valget, så vil vores støtte til DKP jo netop blive en støtte til en socialdemokratisk regering. Og DKP vil jo netop ikke love at vælte en sådan. En socialdemokratisk helhedsløsning tager DKP ikke afstand fra (jfr. Krydsilden i TV og Jørgen Jensen i Minavisen). Vores "støtte som rebet støtter den hængte" bliver let til selvmord ved (hale)hængning! Thi, hvad nytter det, "hvis" det viser sig, at DKP ikke vil gøre noget ved de gode krav, og deres vælgere finder ud af det. Skal vi så stå og sige "åv, bæ, hvad sagde vi"? Det vil i hvert fald ikke isolere os mindre. Det svarer til, hvad mange menige DKP'ere siger om DKP's taktik over for socialdemokratiet. Vi mener, det er dobbelt farligt, fordi det netop åbner for illusioner om socialdemokratiets mindre reaktionære væsen.

ODENSEAFDELINGEN

Under diskussionen var næsten alle enige om, at de bevidste arbejdere har store illusioner om parlamentarismen og DKP. På Lindø f. eks. har nogle af vore sympatisører kritiseret os for ikke at stemme på DKP.

I spørgsmålet om enhedstaktik er der både en højrefare, enhed for enhedens skyld, og en venstrefare som sekterisk fornægter enhver enhed med småborgerlige organisationer. Vort mål med enhedstaktikken er at føre arbejderne fremad og derigennem afsløre reformisternes forræderi.

I det konkrete spørgsmål om vi skal stemme på DKP eller ej, er der ikke tale om enhedsfront med DKP fra oven, men om en enhed med alle de arbejdere som har sympati med DKP og som ønsker at kæmpe for dets rigtige krav.

POLITBUREAUET'S OPLÆG OM LINIEN I VALGET (uddrag)

Der er bred enighed i KAM-1 om, at vi ikke kan definere arbejderklassens avantgarde, "den bevidste arbejder", sådan som vi gør i landsmøde dokumenterne, da det er ensbetydende med forbundets medlemmer, eller sympatisører, der står lige på tærsklen til de hellige haller. Der må altså også være enighed om, at langt den største del af arbejderklassens fortrup, det kommende partis medlemmer, befinder sig udenfor KAM-1 som henholdsvis partiløse og organiserede i småborgerlige partier og grupper. Men så må der også være enighed om, at arbejderklassens avantgarde, "de mest bevidste arbejdere" ikke kan defineres abstrakt og generelt - at man ikke kan måle de mest bevidste danske arbejdere efter samme målestok som i England eller Tyskland i 1920'erne eller i Rusland i 1917.

Den bevidste arbejder må defineres i forhold til klassekampens aktuelle niveau, og arbejdernes aktuelle erfaringer. Hvad er da kendetegnene for disse to ting? Efter en lang periode med højkonjunktur og uden store classesammenstød bevæger vi os nu ind i en international krise, hvor kapitalen både nationalt og internationalt retter sin offensiv mod arbejderklassen og de undertrykte folk og nationer.

Resultatet herhjemme har ikke ladet vente på sig: Spontan modstand fra arbejderne og et stærkt frakald fra socialdemokratiet, der i dag kun har halvdelen af de mandater, de havde for 10 år siden. En del af disse arbejderstemmer har de mistet til halvfacister som Glistrup og Erhard, og denne del vil sandsynligvis i stor udstrækning vende tilbage til socialdemokratiet i de kommende år. Men anden del er gået til venstre, og den er for altid tabt for socialdemokratiet. Alt tyder på, at dette valg vil vise en fortsat tilgang til DKP på soc. dem. s og SF's bekostning.

Internationalt har resultatet været en voksende modstand fra den tredje verdens lande, og store sejre for de nationale befrielsesbevægelser. Øgede vanskeligheder for de to supermagter med at holde verdens folk for nar.

Hvad kommunisters opgave er overfor denne offensiv må være klart, selv om KAM-1 endnu ikke har udtrykt sig i detaljer om det: At forene flest mulige arbejdere, og arbejderklassen med de undertrykte nationer, for at slå denne offensiv tilbage.

Vi står overfor meget store vanskeligheder i det arbejde. Efter så mange års højkonjunktur har de parlamentariske illusioner og

klassemærkedet tanken stor udbredelse i arbejderklassen. Samtidig betyder de sidste 25 års totale fravær af kommunistisk propaganda, at bevidstheden om, hvilke kamp- og organisationsformer, der skal anvendes, er meget ringe.

På denne baggrund er det selvfølgelig latterligt at definere den bevidste arbejder ud fra, om han har gennemskuet parlamentarismen og den korporative stat til bunds, og om han ved, at den vilde strejke i demokratisk valgte strejkekomiteer er det eneste effektive våben til at forsvare lønnen, om han er parat til i en håndvending at anerkende proletarietets diktatur. En rimelig definition på "den bevidste arbejder" må se således ud:

1) Klar modstand i ord og handling mod kapitalens offensiv (vi vil ikke bære byrderne) og tvivl om parlamentarismen og den moderne revisionismes mulighed for at være holværd mod offensiven, og lede denne kamp.

2) Spontan sympati med de nationale befrielsesbevægelser, og afsky for "den rige verdens" ud-sugning af den fattige. Foragt overfor stormagtstilbøjeligheder, klar til at forsvare freden. Men naturligvis ikke forståelse for den fulde betydning af Sovjetunionens forvandling.

3) Som følge heraf stærke sympatier for de lande, vi betragter som socialistiske, men en vis tvivl om "østlandene".

4) Interesse for politik og teori i det hele taget. Hvor går vejen til socialismen? Herunder så meget interesse for smågruppernes propaganda, at han er parat til at følge deres blade regelmæssigt, hvis han tilfældigvis skulle blive præsenteret for et.

Hvis KAM-1 enes om denne beskrivelse af, hvad vi skal forstå ved arbejderklassens fortrup i dag, så er det klart, at vi ikke som hidtil "skal regne i hundreder", men som Lenin siger i "Venstreradikalismen", må regne i tusinder, omend det her i landet måske kun er få tusind.

Det er disse tusinder, vi må lære at propagandere regelmæssigt overfor, og hvis aktuelle bevidsthed og erfaringer vi må lære at tage udgangspunkt i. Disse arbejderes opfattelse af stemmerettens værdi mener vi der er gjort rede for i indledningen. På baggrund af dette mener vi altså, at vi bør opfordre den bevidste arbejder til at stemme ved det kommende valg. Men hvilket parti skal vi opfordre til at støtte, og på hvilke betingelser?

at de, som der står i oplægget, skal tælles i tusinder.

Diskussionen har også ført til en øget forståelse for, at det ikke er nok med en abstrakt propaganda og agitation, hvis vi skal vinde de klassebevidste arbejdere. For at erobre disse arbejdere må vi tage udgangspunkt i deres niveau og de konkrete problemer som klassekampen stiller dem overfor i dag. På dette grundlag må vi udvikle en smidig taktik og en levende propaganda og agitation som kan føre de bevidste arbejdere fremad

Diskussionen har også vist, at vi ikke kan udvikle vores strategi og taktik isoleret fra de praktiske opgaver som klassekampen stiller os overfor.

SIGURD LINDBERGS INDLÆG (i uddrag)

..... jeg finder det meget betænkeligt at anbefale en støtte til DKP i den nuværende fase af partitilbygningen, hvor afgrænsning-

Som før sagt kan der kun være tale om tre muligheder: SF, DKP og VS. SF bør udelukkes, fordi de allerede er afsløret for mange af de arbejdere, vi gerne vil have i tale. Deres tætte samarbejde med socialdemokratiet har sørget for det. De har tabt stemmer til DKP, der netop bliver betragtet som mere yderliggående, og muligvis også til VS ved det kommende valg.

Hvis vi ser på VS's aktuelle valgoplæg, som der blev citeret brudstykker af i radioen forleden (og som endnu ikke er udkommet, da dette skrives), så er der sikkert ingen tvivl om, at den i sine analyser ligger nærmere KAM-1's opfattelse, end DKP's gør. VS vender sig udtrykkelig mod ikke kun Venstres, men også socialdemokratiets "helhedsløsning", og vil vel igen være parat til at stemme mod en "arbejderregering", der skærer ned overfor arbejderne, vel at mærke så den vælter. På den anden side har VS praktisk taget intet fodfæste i arbejderklassen, og de vil i hvert fald ikke i den nærmeste fremtid udgøre en så alvorlig forhindring for kommunismen som DKP gør.

Vores nærmeste fjende i arbejderbevægelsen er og bliver den moderne revisionisme både nationalt og internationalt. Og kun i takt med, at denne retning afslører sig, kan vi gøre os håb om, at de bevidste arbejdere vil vende sig til den revolutionære bevægelse i stort tal.

Men til det sværeste, og det, som i manges øjne ikke kan undgå at blive en dårlig vittighed, som arbejderne ikke tager alvorligt. Hvordan skal den skræres? - og "den vil vel ikke sige meget andet end en enkelt løbeseddel kort tid for valget."

Vi forslår argumentationen bygget op på følgende måde:

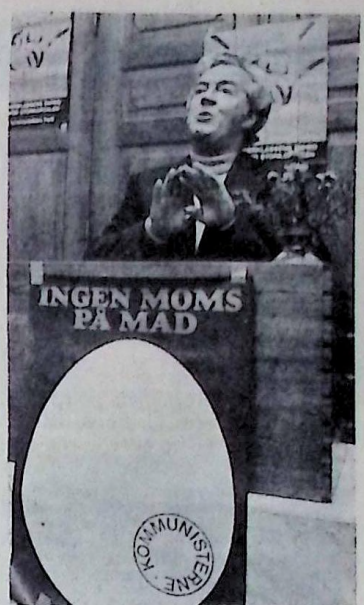
1) Ganske kort om, hvad KAM-1 er og om, hvorfor KAM-1 ikke stiller op til valget, begrundet med vores ringe størrelse.

2) At vi i stedet støtter DKP ved valget, fordi de rejser en række krav, som vi kan gå ind for. De krav, vi støtter, nævnes, ikke mindst hovedlinjen i dem: at krisens byrder skal væltes over på kapitalen. Under punkt to skal selvfølgelig det internationale med - at DKP vil forsvare freden, bekæmpe NATO og USA. Samtidig føres der rede for, at dette ikke er nogle krav, som DKP har fundet på, det er et meget stort antal arbejderes krav, som DKP benytter sig af. Konklusion: Vi støtter DKP ved valget, fordi vi vil være med til at vise, at det er krav som disse, arbejderklassen ønsker fremmet, og ikke løntilbageholdenhed med mere.

3) Men KAM-1 nærer ingen illusioner om, at DKP vil kæmpe for disse krav gennemførelse. Hvordan kan de (f. eks.) sikre reallønnen, når de ikke vil bryde med LO-ledelsen, og ikke vil pege på demokratisk valgte strejkekomiteer?

en fra den moderne revisionisme langt fra er ført igennem hverken i teori eller praksis. Problemet er så at gøre dette og samtidig undgå sekterismen. Jeg tror at vi må holde os vor opgave, partitilbygningen meget klart. Den megen diskussion om studie- kontra propagandaorganisation er med til at forplumre begreberne. Bedre er det for eks. at have SUKP(b)s udviklingsetaper klart for sig:

1) Skabelsen af hovedkærnen
2) Udannelsen af partikadrer som grundlag for det kommende parti
3) Kadrernes udvikling til et arbejderparti i forløbet af den proletariske bevægelse. KA m-1 har ikke skabt en videnskabelig, solidt - såvel i teori som i praksis - forankret hovedkærne endnu. Den indre udvikling i KA m-1, såvel som vor udadrettede praksis og omorganiseringen i celler for at lære virkeligheden at kende, drejer sig, og skal aktuelt dreje sig om at skabe hovedkærnen i partiet som det vigtigste. Har vi glemt det? Jeg finder en del tendenser til at KA m-1, udad som indad tror, at vi er kommet længere, og at vor bestræbelse på at lære vir-

KAM-1's POLITBUREAU (den daglige ledelse) foreslog denne linje i valget: STØT DKP, SOM REBET STØTTER DEN HÆNGTE!

teer til at føre kampen? Hvordan kan de forsvare verdensfreden, samtidig med, at de forsvare Sovjetunionen, hvis sande ansigt vi så i Tjekkoslovakiet (osv. på den måde med de væsentligste krav).

4) Endnu en grund for at støtte DKP ved valget er altså at hjælpe os med at vise de, der tvivler på vores ord, at det er et nyt kommunistisk parti, der er brug for til at lede kampen mod kapitalens offensiv og kampen for socialismen. Herefter noget om, hvad DKP vil foretage sig i parlamentet: hjælpe socialdemokratiet med at gennemføre nedskæringspolitikken.

KONKLUSION

Lad os sammenfatte: Formålet med at stemme på DKP er at fremme den revolutionære bevægelse, altså at skabe et større fodfæste i arbejderklassen ved at forstærke de konkrete og praktiske afsløringer af DKP.

Vi mener, at en fremgang for DKP med dertil hørende ansvar i parlamentet vil betyde, at DKP afslører sig overfor en stor del af arbejderklassen som det, de er, forrædere.

Når vi siger, at vi opgørdrer til at stemme på DKP, fordi de har rejst en del af arbejderklassens spontane krav, så mener vi, at det kan sidestilles med f. eks. vores linie under majstrejkerne og i forbindelse med den 26. november, hvor vi også støttede arbejderklassens spontane krav, og dermed altså i de konkrete sager bakkede op om de demonstrationer, som DKP var initiativtager til og ledere af. Vi mener ikke, at vi i disse konkrete tilfælde svækkede vores kamp mod den moderne revisionisme, men at vi tværtimod forstærkede kampen. Det samme vil være tilfældet op til valget.

keligheden at kende betyder, at vi skal prøve at lede massekampen. Derfor PB's "rimelige" definition af den avancerede arbejder, en definition, som jeg mener, (men ikke ved med sikkerhed) skyder over målet, som ligger under det virkelige niveau.

Sigurd Lindberg

BESTIL FRA ARBEJDERFORLAGET:
Stalin: De Russiske Socialdemokraters politiske strategi og taktik pris. 5kr.
Stalin: Kort om meningsforskellene i partiet pris 5kr.

RØDE STJERNE

åbnet i Århus

KAM-l's afdeling i Århus har åbnet en Røde-Stjerne boghandel, og ARBEJDERBLADET har talt med dem om det.

AB: I har åbnet en Røde-Stjerne boghandel her i Århus; hvad er formålet med den? Vil I f.eks. kun handle med bøger om politisk teori?

Røde-Stjerne ansvarlig: Nej, hvis vi kun skulle forhandle politisk litteratur i snæver forstand, så ville vi ikke komme ud over vores egen kreds. Vi ville måske blive brugt som indkøbscentral for den århusianske venstrefløj! Men hensigten med Røde Stjerne er langt bredere. Vi henvender os til alle klassebevidste arbejdere i Århus. En stor del af pladsen i butikken er optaget af skønlitteratur, og vi fører også grammofoonplader. Vi er f.eks. de eneste her i byen, der forhandler de tyske plader med sange af Eisler, Brecht osv. med de store tyske kunstnere Ernst Busch og Gisela May. Røde Stjerne butikkerne har også en kulturpolitisk opgave. Det er klart, at i et kapitalistisk samfund er borgerskabets kultur den herskende, og det gælder jo også indenfor underholdning og kunst. Den borgerlige finlitteratur f.eks. kan vi jo ikke frakende en vis kunstnerisk værdi, men den er ikke synderlig oplyttende for os at beskæftige sig med, og den handler ikke om vores, om arbejderens problemer. Den del af den, som ikke er det helt tomme artistteri, er enten reaktionær derved, at de problemer, den tager op, er særdeles begrænsede, at den handler om en meget lille gruppe menneskers problemer, f.eks. digterne selv; eller den er reaktionær ved at den anviser vildledende løsninger på de problemer, den rejser. I modsætning hertil ønsker vi at gøre Røde Stjerne til et sted, hvor arbejderne kan købe de bøger der står for deres egen classes kultur, der beskæftiger sig med deres problemer. Men som jeg sagde i begyndelsen har den borgerlige kultur overtaget, og en proletarisk kultur findes endnu kun i kimer. Det må være vores opgave at sørge for, at disse kimer bliver udviklet, at de når ud til deres publikum.

Foreløbig har vi købt et antal af

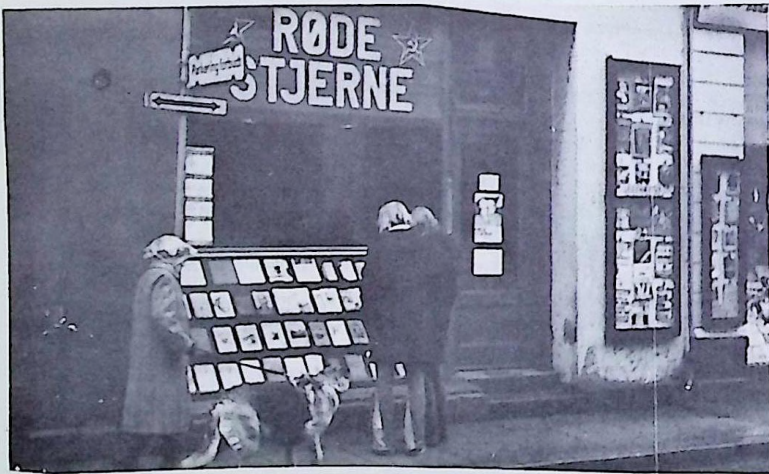
danske klassiske arbejderforfattere hjem, Nexø, Kirk, og Scherfigs romaner; men vi håber snart at vi kan have et stort udvalg af navnlig nyere danske ting. Men vi har også bøger på norsk og svensk. Røde Stjerne skulle også gerne blive et samlingssted hvor folk kan ligge ind og få sig en uforpligtende snak med os over en kop kaffe eller en øl. Butikken er en del af vores ansigt udadtil her i byen, og fungerer allerede så småt på den måde.

AB: Hvordan har I fået råd til at åbne sådan en butik; det er jo ikke helt billigt?

RS: Pengene er skaffet til veje ved frivillige bidrag fra medlemmer, sympatiserende og faste købere. Vi har oprettet en lokal garantifond, som alle, der sympatiserer med os, er velkomne til at melde sig til. Mange abonnenter og sympatiserende har tegnet sig for f.eks. at yde et månedligt beløb på mindst ti kr. Men opbyggelsen af en sådan garantifond er et langsigtet og tidskrævende arbejde. Man må heller ikke glemme de politiske fordele, der ligger i, at vi hver måned får snakket med disse mennesker, og har lejlighed til at diskutere politik. Foreløbig dækker disse bidrag lidt mere end huslejen. De øvrige penge er skaffet til veje ved frivillige bidrag fra medlemmerne. Vi har desuden afholdt en indsamlingsfest, hvor vi holdt en særdeles vellykket auktion over forskellige ting, som deltagerne var kommet med. På tyve effekter indkom der over 1.000 kr.

AB: Vil det sige, at I allerede nu har et stort udvalg i Røde Stjerne?

RS: Nej, udvalget er selvfølgelig ikke det største endnu. Jeg vil skyde på, at vi har en halvtreds-hundrede forskellige bøger og pjaser. Det beror dels på, at vi endnu ikke har fået alt det bestilte materiale hjem, og dels på, at vore økonomiske ressourcer er begrænsede. Opbyggelsen af en butik med et stort udvalg er ikke noget, der sker fra den ene dag til den anden. Men der er mange ting, plader, tidsskrifter fra de socialistiske lande, som vi er de eneste i byen, der forhandler.

Kritik af Arbejderbladet

Den 12. december afholdt KAM-l i Kolding møde for nogle af de faste købere af Arbejderbladet, hvor hovedemnet var "arbejdsløshedens årsager og kampen imod den". Et flertal arbejdere deltog i mødet.

Vi diskuterede, hvorvidt arbejdsløshedens udbredelse skyldes, at kapitalen står overfor en overproduktionskrise, og kom senere ind på, at KAM-l i kampen mod arbejdsløshed, som den eneste organisation havde opfordret arbejderne på 3 af Koldings største fabrikker til at sympatisere med de arbejdsløses demonstration den 26. november. At KAM-l som den eneste organisation i Kolding

havde påpeget, at de arbejdsløses kamp er hele arbejderklassens kamp.

Dog blev vores løbeseddel, som var på forsiden af AB nr. 11, kritiseret kraftigt, fordi vi rettede hovedangrebet mod de reformistiske ledere i S, SF og DKP, i stedet for mod kapitalen og den kapitalistiske regering.

I det hele taget mente vore købere at Arbejderbladets angreb på forskellige venstrefløjpartier og organisationer er alt for hårdt formuleret, hvilket vi fik at vide har afholdt mange fra at købe bladet igen. I stedet ønskes konkrete afsløringer. Specielt ønsker vore

købere, at Arbejderbladet beskæftiger sig mere med Folketinget og hvad alle partierne står for. "Venstre er jo ikke det eneste borgerlige parti". Desuden er de meget interesserede i forholdene i de øvrige kapitalistiske lande i Europa.

Endelig mente de, at Arbejderbladet stadig indeholder for lange artikler, for meget teoretisk stof og for mange svære ord, dvs. at bladet, som en udtrykte sig, "ligner for meget et medlemsblad for KAM-l". Bl.a. mente de, at m-l-debatten bør føres i vort teoretiske skrift "Kampens vej".

KAM-l, Kolding.

Svar fra redaktionen

Fra jeres kritik skal vi her tage følgende problemer op, dels løbesedlen fra nr. 11, dels efterlysningen af mere stof fra Folketinget, og endelig det misforhold, I mener, der er mellem mængden af konkrete afsløringer og de mange mere teoretiske artikler i AB.

Angående løbesedlen i nr. 11 er vi ikke enig i kritikken. Ca. en trediedel af løbesedlen angriber jo faktisk det kapitalistiske system. Når dette ganske vist ikke er hovedsagen, så er det fordi, at dem, der læser den, jo udmærket ved dette i forvejen. Hvad der imidlertid er mindre klarhed om, det er, at de reformistiske ledere fra S, SF og DKP spiller et dobbelt-spil, hvor de på den ene side hævder vand ud af ørene over hvor forfærdelig arbejdsløshed er, mens de på den anden side ikke gør noget alvorligt for at organisere de arbejdsløse til at slå igen mod yderligere forringelser, så lidt som de hjælper dem, der er i arbejde med at organisere sig effektivt i kampen mod arbejdsløshed og den afpresning, som kapitalisterne udnytter situationen til at føre.

På denne måde stiller de reformistiske ledere sig jo rent faktisk på kapitalens side, idet de hjælper til med at holde folk i ro. Og derfor angriber vi de reformistiske ledere sammen med kapitalen.

Hvad angår kritikken af, at der er for få afsløringer og for meget teoretisk stof i AB, så erklærer redaktionen sig enig heri. Også vi ønsker os et mere levende blad med flere afsløringer (og ikke mindst beretninger om, hvor kampen har ført til sejr).

At mange artikler er for lange og ofte kræver, at man har en fremmedordbog ved hånden - det kan vi jo ikke så godt løbe fra.

Men til vort forsvar vil vi sige, at der trods alt er en sammenhæng mellem de to ting: For at få flere konkrete afsløringer, kræves der jo, at flere arbejdere sender os besked om, hvad der foregår rundt omkring på arbejdspladserne og i boligkvartererne.

Dette kræver igen, at de pågældende sætter sig stadig bedre ind i, hvad det er, der skiller de forskellige organisationer, der bekender sig til socialismen og kommunismen, at de lærer at gennemskue de forskellige fraser og skønmalinger, som visse organisationer pakker deres classesamarbejdspolitik ind i.

Det kræver også, at de pågældende arbejdere begynder at sætte sig ind i arbejderklassens revolutionære erfaringer, for uden at have et kendskab hertil kan det være meget svært at gennemskue de forvanskninger af marxismen-leninismen, som f.eks. DKP forsvarer sin politik med.

Dette kræver teoretisk viden og skoling uden hvilken en revolutionær organisation ikke kan opbygges.

Men vi skal bestræbe os på at gøre denne lettere tilgængelig og mere kortfattet, og håber til gengæld at få flere konkrete afsløringer, så vi kan forenkle vor argumentation.

Her hviler der en stor opgave på de kommunistiske fabriks- og boligceller. Deres opgave er ikke kun at føre en alsidig revolutionær propaganda og agitation ud blandt arbejderne og afsløre kapitalismens rædselskab og socialismens uundgærlighed. Samtidig må de altid være i spidsen i kampen for arbejderklassens interesser og vise sig som dem, der mest konsekvent forsvarer disse interesser. Denne kamp vil samtidig give de bedste afsløringer af de reformistiske og revisionistiske ledere.

Men KAM-l's fabriks- og boligceller er nydannede, og har endnu ikke formået at forankre sig politisk. Dette er en anden årsag til manglen på konkrete afsløringer. En af vejene til et bedre Arbejderblad er altså at melde sig til vore celler og afdelinger landet over for at deltage i arbejdet.

Angående Kolding-kammeraternes ønske om at "m-l-debatten" for fremtiden føres i KAMPENS VEJ (vort teoretiske tidsskrift): Vi

vil ikke love at binde os til en sådan beslutning. Eksistensen af de mange smågrupper, der går hinanden i bedene er måske et særligt problem i København. Her var KAM-l bestemt ikke alene om at opfordre til at demonstrere den 26. november. På de mest 'populære' fabrikker var der 6-7 større og mindre organisationer, som hver for sig opfordrede til dette.

Blandt andet derfor anser vi det for vigtigt at orientere de mest bevidste arbejdere om, hvad der skiller smågrupperne.

Men på den anden side er det naturligvis heller ikke tanken, at der skal være m-l-debat i hvert nummer.

Endelig efterlyser I mere stof fra Folketinget og fra klassekampen i Vest-europa. Dette skal vi tage til efterretning og søge at opfylde.

Med kammeratlig hilsen red.

Tag kontakt med KAM-l

HORSENS ★
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS

KOLDING ★
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

KØBENHAVN ★
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (Hf. TR 6627)

ODENSE ★
RØDE STJERNE
ALLEGADE 19 o.g.
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for
RØDE STJERNE-
boghandlerne:
mandag til torsdag
16,00 - 17,30
Fredag:
16,00 - 19,30
Lørdag:
10,00 - 14,00

SEJRRIG STREJKE PÅ ÅLBORG VÆRFT

30 isolatorer fra Persolit på Ålborg værft gik i strejke tirsdag d. 10/12-74.

Årsagen var, at Persolit nægtede at udbetale den aftalte løn til nogle isolatorer, således at der blev lønforskelle på omkring 20 kr. i timen for det samme arbejde.

Dette overgreb blev besvaret fra isolatorernes side med anedlagte arbejde, og de forlangte lønraften overholdt. Persolit krævede arbejdet genoptaget, og senere forlangte de, at isolatorerne skulle arbejde over hver aften til kl. 20. Efter 2½ dags strejke gik arbejderne igen i arbejde efter at have fået kravet om løn opfyldt og efter skriftligt at have fået klargjort, at det var frivilligt, om man ville arbejde over.

Fredag d. 13. fik arbejderne at vide, at to fra Persolit på Nord-

kraft i Ålborg, der gik ud i sympatistrejke, var blevet fyret. Dette gjorde, at man øjeblikkeligt nedlagde arbejdet. Efter ca. en times strejke blev de to genansat, og isolatorerne på værftet genoptog arbejdet.

En gruppe kampberedte arbejdere har hurtigt fået deres krav gennemført ved at følge kampens vej, og ikke classesamarbejdets.

For det andet kan vi lære, at det er vigtigt at sprede kendskabet om aktionen både på selve arbejdspladsen og desuden til firmaets forskellige afdelinger i byen.

Dette er forudsætningen for sympatistrejker, pengeindsamlinger, støtteudtalelser o. lign. I denne strejke lykkedes det at sprede oplysninger til en af firmaets andre arbejdspladser (Nordkraft), imens arbejderne på værftet intet anede om aktionen.

Værftet stod foran afleveringen af en færge til England. Netop ca. en uge til 14 dage før afleveringen gik isolatorerne i strejke, hvilket bevirkede, at Persolit blev hårdt presset, både af arbejderne strejke og af værftet.

Selv om tidspunktet for strejken ikke var bevidst valgt af isolatorerne, så viser strejkens udfald og den hurtige sejr, at tids-

punktet for en aktion er af afgørende betydning.

Denne erfaring har også nogle af de strejkende isolatorer gjort. Allerede tidligt konstaterede en af dem, at det var et heldigt tidspunkt. Var konflikten opstået efter at skibet var afleveret, kunne firmaet have fyret alle 30 mand og oplært nye til det næste skib.

KAM-l, Ålborg-afd.

